

**Direcció de Serveis a les Persones i al Territori
Districte de l'Eixample**

València, 307 3a planta
08009 Barcelona
Telèfon 932 916 260
Fax 932 916 201
www.ajuntament.barcelona.cat/eixample

Acta del Consell de Barri de Sant Antoni

Data: 25 de febrer de 2015
Lloc: Sala de Centre Cívic Cotxeres Borrell
Hora: 18.30h

Ordre del dia:

1. Informe del Regidor,
2. Torn intervencions entitats i associacions,
3. Torn intervencions ciutadans i ciutadanes

Presideixen la taula:

Sr. Gerard Ardanuy i Mata, Regidor del Districte
Sr. Vicenç Enguix i Giménez, Conseller adscrit al Barri de Sant Antoni
Sr. Oriol Crespo Ramos, Conseller tècnic del Districte

1-INFORME DEL REGIDOR

El Regidor del Districte inicia la sessió de l'últim Consell de Barri del mandat amb els següents temes:

Festa Major de St. Antoni. Tot just fa unes setmanes va finalitzar la Festa. Faig un agraïment i felicito el conjunt d'entitats, l'Associació de Veïns i la resta, que van organitzar la festa major, una festa major que sempre és reeixida, amb més activitat que mai. Hi havia un calendari potent de festa major, amb activitats molt diverses.

Av. Mistral. L'últim mes i mig hem començat un procés de treball intensiu a l'avinguda Mistral. Hem treballat diversos aspectes com ara la neteja, el manteniment, temes de seguretat, també atenció social a una de les problemàtiques que tenim a l'entorn, que és la de la gent sense sostre. Estem desenvolupant l'estudi per a la millora de les

zones verdes de tota l'avinguda, i ens quedaria un últim element, que s'està analitzant, sobre la ubicació de zones d'esbarjo per a animals de companyia, de gossos. Per tant, seria l'última part de tota la intervenció que volem desenvolupar en aquesta avinguda. La idea que plantejem és que, com a prova pilot, puguem treballar en un entorn determinat, des de diversos punts de vista, buscant la coordinació dels diversos serveis municipals, i a partir d'aquí, plantejar aquest tipus d'actuacions que puguin millorar l'entorn de l'espai públic.

Escola Bressol Tres Tombs. Fruit del pacte pressupostari amb el PSC, vam acordar la construcció d'una escola bressol nova. Podria interpretar-se com una ampliació de l'escola bressol Tres Tombs, de fet, es faria en el mateix entorn. Iniciarem el projecte executiu per a la posterior construcció d'aquesta escola bressol a l'interior d'illa. Es tractaria d'una ampliació de 60 a 75 places.

Calàbria 66. El projecte constructiu evoluciona tal com estava programat a bona velocitat. Entenem que en els pròxims mesos el que seria l'obra més contundent ja estaria feta. Paral·lelament a això, està evolucionant tot el procés participatiu de les entitats del barri sobre l'ús dels metres quadrats disponibles per a l'ús veïnal, i s'estan fent les reunions de treball pertinents. Per tant, esperem que aviat els veïns i veïnes de Sant Antoni puguin gaudir de tot l'espai disponible. Jo mateix vaig fer una visita d'obres, juntament amb el president de l'Associació de Veïns i alguns representants veïnals, i la veritat és que l'obra està sent un molt bon projecte. Crec que el barri, el districte i la ciutat en podrem gaudir d'una manera clara. Tant l'espai escènic com els espais destinats a l'activitat veïnal estaran en molt bones condicions per poder-hi acollir tota l'activitat que es pugui desenvolupar, fruit de l'acord i del treball conjunt de les entitats.

Av. Paral·lel. Són unes obres que han tingut un impacte important en la mobilitat del barri de Sant Antoni aquests últims mesos. Fruit d'aquestes obres, hem hagut de fer algunes correccions, sobretot en els aspectes de mobilitat. Concretament, tot just després de la festa major, es va rectificar el sentit del carrer Aldana. Vam tornar al sentit original del carrer Aldana, i vam refer tot el que era la mobilitat a la part baixa del barri.

Obres del mercat. Tenen el retard acumulat que ja teníem des de fa un temps a causa de la troballa d'una part de la Via Augusta. Tot això està incorporat en el projecte, i la veritat és que l'evolució de les obres té aquesta part de licitació de l'últim tram d'obres, de 28 milions d'euros, que tot just està a punt de portar-se a terme, i que garantirà la finalització de l'obra estructural del mercat. Per tant, un dels àmbits en què tots els veïns i veïnes de Sant Antoni podem coincidir és que és absolutament estratègic que el mercat no s'aturi més, i que no tingui més retards. Per tant, aquesta infraestructura, més enllà de ser econòmica, és també vertebradora de barri, també amb un contingut identitari molt rellevant en el barri de Sant Antoni, i és important que es pugui avançar definitivament cap a la finalització, en els terminis que ens havíem plantejat. Més enllà d'un equipament comercial, i més enllà de tot allò que significa el simbolisme del mercat de Sant Antoni, tindrà un valor afegit molt rellevant a l'entorn de la història de la nostra ciutat, tant per la recuperació de la contraescarpa de la muralla de Barcelona com per la incorporació, dins del mateix projecte comercial, de la part romana localitzada. Per tant, crec que el barri de Sant Antoni, en aquest sentit, tindrà molt a dir, i podrà gaudir d'un equipament que serà emblemàtic, que serà de ciutat, i que mantindrà aquesta visió del mercat més important d'Europa des de l'òptica de metres

quadrats comercials, i també d'impacte social a l'entorn. I això, amb el compromís que sempre ha existit entre el teixit veïnal, i també el teixit comercial i els operadors del mercat, ens en sortirem tots plegats.

2-TORN D'INTERVENCIONS ENTITATS I ASSOCIACIONS

Sr. Pep Sala, president de l'AVV. St. Antoni.

Bona tarda. En primer lloc, cada vegada ho diem, és sobre l'horari. No hi ha gaire gent, de l'Associació de Veïns, en venim pocs, de les altres entitats també en vénen pocs, alguns no poden venir. Havien de venir alguns botiguers i veig que no han pogut arribar. Per tant, insistim, no es donen facilitats per a la participació. Si us creieu el consell de barri, s'ha de replantejar.

Segon, el tema principal és un tema molt general i un tema de país, això no és només de barri. El districte té competències molt limitades en tot això, inclús l'Ajuntament també, però crec que sempre s'ha de dir, perquè, si no, sembla que no existeixi. Ara sabem que són temps difícils, però no oblidem que la precarietat ha augmentat, augmenten els sous ínfims, augmenta l'atur desbocat —i això ens ho trobem aquí al barri—, augmenta la pobresa energètica, la privatització de serveis bàsics, els desnonaments, que no en tenim gaires, però també n'hi ha, i també per descomptat, l'aportació de diner públic per temes de mala gestió, per tapar fons, per corrupció i aquestes coses. Resultat, un augment de les desigualtats, com diuen tots els informes internacionals. Entenem que el Districte pot fer molt poques coses, però algunes en pot fer, i no són només mesures assistencials. Entenem que es poden fer més coses, des de plans, cooperacions, petits treballs, xarxes... Voldríem saber què esteu fent en aquest sentit, des de les competències del que pot fer el Districte. Evidentment, tenim molta sort aquí al barri de comptar amb entitats socials que tapen una mica això i que estan realitzant una tasca molt important, però, és clar, no es pot només limitar a això.

Tercer tema. Ara vindran eleccions, i aquesta vegada hem fet un petit llistat de reivindicacions. No és gaire exhaustiu, però són coses a no oblidar. Una ja s'ha dit, que és el mercat, que no s'ha d'aturar, perquè és imprescindible. Està ben encaminat, és veritat. La manera de treballar, estranyament i contràriament a com es fa al Paral·lel, és oberta, correcta i flexible, i es tenen en compte les coses que es diuen. No oblidem que moltes persones, moltes famílies, en depenen d'alguna manera o altra, i s'hi guanyen la vida. I també existeix el perill de la «Boquerització» del que és el turisme, és a dir, el mercat orientat al que sembla fàcil, que després porta problemes, com els que tenen a la Boqueria.

No oblidem tampoc que hi ha dèficit en els serveis públics bàsics. Quant a sanitat, demà hi ha una xerrada aquí mateix per parlar de les retallades de la sanitat i com afecta cadascú, i després, en educació i serveis socials. Aquestes retallades hi són, els serveis socials no arriben, l'educació ja sabem com està, que va justeta, i la sanitat demà ho podrem comprovar.

S'ha aconseguit l'Institut Germanetes, que afecta també aquest barri, tot i que estigui en un altre, perquè molta gent hi anirà. Donarà servei a moltes famílies d'aquest barri. Evidentment, no ens podem quedar parats, perquè a vegades hi ha tendència a

quedar-se amb les pedres, però les coses s'han de construir, i entenem que s'ha de seguir treballant i no es pot acabar dient que ara farem un institut, posarem la pedra i no farem res més.

El mateix amb l'escola bressol Tres Tombs. Heu anunciat el projecte, però recordem que en l'anterior mandat, amb un altre govern, també es va anunciar el projecte, i també es va acordar aquí al consell de barri, i després es va dir que d'allò, res.

També recordem que en el barri hi ha molts pocs espais d'esbarjo, de convivència veïnal. Hi ha una primera cosa, en aquest barri no es compleixen els estàndards mínims d'espai públic per habitant, que diu el Pla general metropolità, que és una llei bastant important. Per tant, entenem que en el que puguem aconseguir s'ha de seguir amb el procés participatiu per definir un possible nou espai que hi pot haver, que és la nova ronda de Sant Antoni, quan se'n vagi el mercat provisional, i també intentar treballar per aconseguir algun espai verd més. En el nostre cas, difícilment podrem anar més enllà dels interiors d'illa, tot i que s'hauria pogut aconseguir en el Paral·lel.

En el Paral·lel s'ha portat a terme una renovació en la qual no s'ha escoltat gaire el veïnat, almenys el de Sant Antoni, i això que demanàvem ben poc. Demanàvem places grans, pocs diners, i eliminar la barrera amb el Poble-sec. Entenem que s'ha perdut l'oportunitat d'aconseguir places de veritat. I un exemple està a una illa d'aquí. És una gran vorera ampliada, i si hi passegeu, ho veureu, de poc serveixen aquestes voreres ampliades. N'hi ha una de fantàstica, davant d'una benzinera, amb tot de cotxes a sobre.

També, i això és des de fa temps, es posen entrebancs a fer activitats al carrer. L'Ajuntament, en aquest sentit, sembla la Unió Soviètica, perquè cada vegada demanen més papers, fotos fent el pi, la vertical, i diverses coses més. I, en canvi, hi ha apropiacions abusives de l'espai públic en alguns casos de terrasses, de vehicles privats a la vorera, i de bicicletes, motos,... Sobretot, el vehicle privat com a principal amo.

Cal estar atents a la massificació turística, ja se'n va parlar a l'Audiència Pública de l'Ajuntament. De moment, aquí al barri no s'ha degradat massa la convivència general, però ja hi ha símptomes de gentrificació i de pujades de preus, i de terrasses abusives.

Això és cada any, que és el tema de l'incivisme: brutícia, caques, papers, terrasses, bicis i motos a les voreres, els problemes en els interiors d'illa.

Una última pregunta que vam fer l'any passat, que és sobre la carboneria Casa Tarragó. Té un valor històric, encara que no estigui catalogada. És una oportunitat, hi ha sensibilitat. L'última vegada, els tècnics del Districte, els tècnics de l'Eixample, havien de fer un informe. De moment no hem tingut cap notícia nova respecte, sobre la catalogació o no, sobre el que es farà amb la carboneria.

I dos temes potser més puntuals. Un ja ha estat anunciat, que és l'espai per a gossos a Mistral. L'Associació de Veïns pensem que es no es pot fer de qualsevol manera i a corre-cuita. Creiem que, en tot cas, s'ha d'escoltar sempre els veïns i veïnes, els comerciants i els usuaris. Nosaltres vam fer un sondeig exclusivament entre persones propietàries de gossos. Alguns d'ells són de l'Associació de Veïns, perquè tenim

propietaris de gossos. I us ho vam enviar, ho teniu. Entenem que s'ha de tenir en compte el següent: u, l'entorn, els veïns del voltant i els comerciants; dos, els usos, saber què es fa i qui hi ha a la zona, si hi ha escoles, si hi ha espais de nens, si hi ha activitats al carrer durant l'any, si hi ha esplais i caus; i tres, disponibilitat d'espai públic, abans ja ho hem dit, al barri no tenim pràcticament espai públic, no hi ha cap parc, l'únic que hi ha bàsicament és l'avinguda Mistral, que no és un parc, sinó un passeig i si molt m'apures, dos o tres interiors d'illa una mica grans, però no més. Per tant, s'han de buscar i trobar solucions, tenint en compte sempre els veïns, no imposant coses. De possibilitats n'hi ha diverses. Per exemple, ja existeix un espai de gossos, que està fet un desastre, i que està a una punta del barri, a final de Mistral. Segurament, una possibilitat seria arreglar-lo. En tot cas, nosaltres, com a associació de veïns i en general, preferim apostar sempre per la convivència i el civisme, abans que per tancar espais per a usos exclusius, sobretot en l'espai públic que tenim, molt limitat.

Sobre Calàbria 66, informar-vos que estem treballant en el projecte, que segueix estant obert a tothom. Entre una cosa i l'altra sembla que a finals d'estiu, o a principis de la temporada que ve, podrem utilitzar-lo, si no hi ha alguna cosa que falli, com Endesa, o el que sigui, que acostuma a passar. Ara estem en un procés en què el grup coordinador, que són persones de diverses entitats, on hi som l'Associació de Veïns, De Veí a Veí, Xarxa Antoni, El Cordill amb tots els esplais, l'AMPA Ferran Sunyer, l'AMPA Diputació, la UEC, Ciutat Beta del Col·legi d'Educadores i Educadors Socials de Catalunya, estem construint la Federació d'Entitats Calàbria 66 Sant Antoni, amb tot el que toca d'estatuts i paperassa, la redacció de projecte, la proposta d'activitats que s'està fent, i hi ha hagut comissions de veïnatge d'educació i cultura. Tot el que es faci allà, sempre seran activitats necessàries, factibles, sense ànim de lucre, i sempre obertes a tothom. El que sí que podem dir és que hi haurà cinc línies o cinc espais, si se'n pot dir així, perquè l'espai és un: espai d'atenció, espai de debat, espai de trobada, espai d'educació i espai de cultura. I hi haurà novetats properament. Ara és un tema bastant intern i de paperassa, en tot cas, a diferència d'un centre cívic, Calàbria 66 vol ser un espai que s'anirà construint amb el temps i no de cop. És a dir, el primer dia no estarà al 100%, però s'anirà construint segons el que la gent vulgui fer. En tot cas, us emplacem a conèixer les novetats que hi haurà. Hi ha web, Twitter, Facebook, i aquestes coses, i el projecte, per descomptat, és obert a tothom qui hi vulgui participar.

Sr. Salvador Eneriz, representant de l'entitat Cor Sant Jordi

Bona tarda. Formo part de l'entitat de la parròquia, encara que no siguem catòlics. Qualsevol persona pot entrar a l'entitat, sigui de la religió que sigui. Parlaré d'un tema veïnal, de la ronda. A part que la Policia Municipal de Barcelona sabem que té un cos dedicat a la prostitució, han intensificat molt la feina a la zona del carrer Tàpies i s'ha traslladat tota la prostitució, que la tenim sobretot a les tardes, a la ronda. Pel que són les coses, vaig treballar en un banc que està a la cantonada de ronda Sant Pau, número 80, i tinc certa amistat amb els pocs antics comerciants que queden davant. M'expliquen unes històries... Ens han traslladat la porqueria que han tret d'una banda a la ronda.

Sabem que hi ha els dos famosos hotels, el Radio, la Paloma. Nosaltres ens imaginem que qualsevol persona, quan entra en un hotel, deixa el carnet d'identitat, es diu el nombre de persones que entren. Llavors, en aquests hotels que es paguen per una

hora, se suposa que es pot localitzar qui és prostituta, qui és client. És molt vergonyós no poder passejar amb un nen per allà, o que quan vas sol hi hagi una senyora, o senyoreta, que et vagi cridant preguntant-te si tens ganes d'anar amb ella. Sabem que la Guàrdia Urbana té un cos especial encarregat d'això. Després m'he assabentat que hi ha unes 12 persones que fan la funció d'una espècie de sometent urbà, per dir-ho d'alguna manera. Aquí en el barri no n'he vist mai cap, o no ho conec.

Sr. Xavier Cavaller, representant de Fem St. Antoni

Hola, bona tarda. Nosaltres venim gairebé a presentar-nos, perquè és la primera vegada que venim. Hem vingut tres impulsors de la plataforma FEM Sant Antoni, que té pocs mesos d'existència.

En principi, els objectius pels quals hem sorgit serien activar els veïns i les veïnes, l'autoorganització veïnal i el poder veïnal, comunal, etcètera, i això fer-ho mitjançant la democràcia participativa i directa, amb processos participatius, prioritzant la planificació urbanística integral en un sentit ampli.

Atès que el nostre leimotiv és «cap més planificació sense participació directa dels veïns i veïnes», hem elaborat unes quantes propostes, i reivindicacions que ara per a nosaltres serien fonamentals. Es tractaria de coses que fins ara, lamentablement, no s'han produït. Seria que els veïns i les veïnes participessin en la planificació i els usos del Pla Paral·lel, tot i que està com està. Nosaltres vam fer un acte fa 15 dies, de fet va ser un procés participatiu, en què vam posar uns post-its i la gent definia com volia que fos l'espai de Tamarit-Paral·lel. La gent hi va participar i unes 115-120 persones van fer les seves propostes, que tenim penjades en el nostre web. També com han de ser els patis del mercat reformat; com ha de ser la reurbanització de la ronda Sant Antoni, quan marxi el mercat provisional; la necessitat de crear zones verdes a l'avinguda Mistral, Tamarit, ronda; el tema de les superilles, que és un tema comú amb l'Eixample; els nous usos de l'interior d'illa de Calàbria, allà on hi havia el cinema Waldorf. I que tot això es faci amb participació del veïnat.

Com que el barri no té places ni espais verds, tal com ha dit el president de l'Associació de Veïns, és clar, volem aconseguir que hi hagi espais verds. Per a nosaltres, una de les coses importants és fer una planificació integral del Paral·lel, dels patis del mercat fer-ne places amb verd i flors, i que sigui un lloc de confluència veïnal, sense l'obligació de consumir, és a dir, sense més terrasses i més bars, obert a activitats culturals. Estic parlant dels espais entre la creu del mercat. Que la reurbanització de la ronda de Sant Antoni es converteixi en un passeig o en una plaça per a vianants, i que uneixi el Raval i Sant Antoni. I la creació de vies verdes i la reurbanització de l'avinguda Mistral, i omplir de verd els carrers, perquè hi hagi una continuïtat. Això voldria dir avinguda Mistral, el carrer Borrell que baixa, etcètera. Hi ha molts plànols de tot això. Tot això són reivindicacions compartides amb l'Esquerra de l'Eixample, i de fet, Sant Antoni també és una superilla. Per tant, es podria entendre Sant Antoni com una gran superilla.

Aleshores, una manera de fer tot això seria amb un pla de barri. La nostra idea seria que la redacció d'un pla de barri s'ha de fer amb la participació directa dels veïns i de les veïnes, amb una diagnosi, identificant objectius, actuacions, la implementació, el

seguiment i el control. I aquest pla de barri hauria de recollir actuacions de gestió municipals, de cogestió amb els veïns, i d'autogestió veïnal.

I finalment, també voldríem recordar una cosa que ha dit el Pep Sala, que és que demà hi haurà una xerrada debat sobre sanitat, que es diu «Privatització i retallades a la sanitat pública: com afecta la teva salut». Convidem tots els que sou aquí a assistir-hi.

Sra. Dolors, representant de Talia-Olympia

Hola, bona tarda. Nosaltres volíem reivindicar que aquí estan passant coses que no tenen gaire coherència. D'aquesta casa se'n diu Cotxeres Borrell, i està al carrer Viladomat. Hi ha molta gent que quan vol anar a Cotxeres Borrell se'n va a la biblioteca. Per què? Perquè està al carrer Borrell, senzillament. Ara se suposa que a aquesta cruïlla d'aquí se li vol posar un nom, no sabem quin, però al carrer Borrell s'ha establert que es dirà «cruïlla o placeta de Viladomat». Amb la qual cosa, la gent encara es confondrà molt més.

Nosaltres hem proposat que si pugem de Drassanes per la vorera esquerra, que hi ha una plaça, després ens trobem amb una cruïlla molt important, que és la de la Bretxa de Sant Pau, amb la ronda i el Paral·lel. Pepe Rubianes va viure aquí molts anys, per què aquí no ubiquem la plaça Pepe Rubianes?

Seguim pujant. Ens trobem al carrer Borrell. Al carrer Borrell tota la vida hi hagut el Talia, i ara estem encantats de poder-lo recuperar. Per què no l'anomenem «plaça Olympia»?

Aquí tenim la cruïlla del carrer Viladomat, doncs posem-li aquí «plaça Viladomat», i no confondrem tant la gent. És que el que estem fent és confondre.

Al carrer Borrell, com que el que era el teatre Talia està enderrocat, no hi ha cap placa que digui quin carrer és. A l'escola de les monges no s'hi pot posar una placa, dient que això és el carrer Borrell? Són petites coses, però coses que la gent del carrer ha de saber. La gent ha de saber on està ubicada, i per què.

I hi ha més coses. Els cecs es queixen moltíssim de com s'han plantejat les cruïlles. I fins i tot us han emplaçat a vosaltres, a tots els que sou a la taula, a posar-vos una bena als ulls, i us donaran un bastonet, i a veure si teniu nassos de poder creuar els semàfors. Per ells és molt difícil. Els heu canviat tota la seva manera de viure. I això és molt perillós.

Una altra cosa, al carrer Borrell cantonada amb el carrer Marquès Campo Sagrado, hi ha un pas de vianants. Jo he denunciat personalment, que allà es veuen les llambordes, perquè no hi ha paviment. O sigui, heu posat el «pi, pi, pi, pi», perquè puguin passar, però allà més d'un es matarà, perquè hi ha uns forats immensos. No hi ha manera. Com s'ha de solucionar, això?

Sr. Aleix Solans, representant de l'Assemblea de Joves de St. Antoni

Hola, bona tarda. Nosaltres som aquí per uns fets de l'estiu. Des de l'Ajuntament ja ho coneixen, però per posar en context la resta de veïns explicarem una mica com va anar la qüestió i quin és el cas que ens ocupa, i després farem algunes valoracions sobre la qüestió.

La nit del 27 de juny del 2014, aquest estiu passat, nosaltres vam celebrar un concert de la Festa d'Estiu de Sant Antoni, i després d'aquest concert, una vintena de joves van ser encerclats per agents de la Guàrdia Urbana, amb un ampli i desmesurat operatiu policial. Dos membres de l'Assemblea de Joves de Sant Antoni van ser identificats, i bona part del material utilitzat va ser requisat.

Arran de les denúncies rebudes, les conseqüències han estat dos judicis penals i una falta administrativa. Hem guanyat els dos judicis, principalment per les contradiccions en què queia l'acta de la Guàrdia Urbana en el mateix judici. I ara mateix ens enfrontem a una sanció administrativa que posen vostès, el Districte de l'Eixample, de 3.000 euros, gairebé el màxim establert per a aquestes situacions.

Estem bastant farts que el Districte ens faci entrar en el seu corsé per fer ús dels espais del barri. Cada any resulta més complicat realitzar actes al carrer amb permís de l'Ajuntament. És per això que aquella activitat la vam realitzar sense permís. Ho assumim, ho sabem i ho hem dit des del principi. Les sol·licituds cada vegada són més draconianes, i hi ha limitacions de l'espai i de temps abusives, i les condicions ens semblen arbitràries. Es reprimeixen totes aquelles persones que ens neguem a entrar en els seus circuits de dependència i de burocràcia.

Aquí estem, després d'uns quants mesos d'haver iniciat els diàlegs entre vostès i nosaltres, arran d'aquells fets, després d'haver estat a dues audiències públiques en les quals preteníem establir un diàleg, després d'haver fet una trobada amb vostè personalment, i amb altres representants polítics i policials, i després de dues absolucions, vostè ens estrenyen fins al final i ens demanen 3.000 euros, mig milió de pessetes. Nosaltres entenem que és molt.

No sé quina lectura pretenem que en fem, de tot plegat. Activitat autogestionada per joves del barri, mostrem voluntat negociadora abans, durant i després de l'acte, i el resultat és una sanció que podia ser més baixa, però que no podia ser més alta. Ens heu posat el màxim que vosaltres mateixos us permeteu. L'endemà de l'activitat que vam fer nosaltres, per cert, en el mateix espai, tallant el carrer Urgell, hi havia una activitat magnífica de la fàbrica de cerveses Moritz, en la qual segurament van fer més diners dels que ara ens reclamen a nosaltres. Això ho dic perquè lliga amb la qüestió de fons que hi ha aquí.

Nosaltres entenem que vostès, deliberadament, el que estan fent és endeutar-nos, a una sèrie d'entitats juvenils determinades, per tal que no puguem dur a terme les nostres activitats de manera normal. Hi ha dos exemples d'aquesta festa major passada que van en aquest mateix sentit. Un concert a la carpa, organitzat pel cau del barri, que sembla ser que van tenir problemes d'aforament de gent, perquè n'hi havia massa. Segons tinc entès, ells van demanar ajuda, no sé si a una patrulla o a agents que hi havia allà, i la resposta va ser: una proposta de sanció per sobrepassar l'aforament. Aquesta és l'ajuda que dona l'Ajuntament a les entitats juvenils?

Un altre exemple, els rapers *hip-hopers* del barri, perquè aquest barri té un escenari musical bastant viu, últimament. Els joves que fan hip-hop al barri, juntament amb els educadors de carrer, van fer una activitat de tarda vespre a l'avinguda Mistral. Segons tenim entès, va anar prou bé, van tenir prou èxit, però ells no van poder posar cap barra per cobrir les despeses de l'activitat. Qualsevol activitat genera despeses, i ells no van poder posar una barra. El resultat quin va ser? Que el Caprabo de davant va fer l'agost venent cerveses de litre. Aquest va ser el resultat per no permetre que l'entitat juvenil pogués fer la seva activitat tal com volia.

Per què passa tot això? I ara ja tornant al nostre cas. Divergència de projectes polítics i socials, això és clar. Nosaltres tenim un projecte, vostès en tenen un altre, i ara mateix vostès estan a l'Ajuntament i nosaltres no. No vam néixer ahir, el seu model de ciutat és diferent del nostre. I en certa manera li hem de dir que tenen cert èxit a l'hora de limitar la nostra activitat. Aquest any nosaltres al barri estem menys actius. El 8 de març és el Dia de la Dona i no sabem si podrem realitzar l'activitat que fem cada any. Hem de treure temps d'on podem per fer activitats, per generar ingressos per pagar la nostra advocada, i per pagar la possible sanció que vostès ens posin. I passa el mateix amb la calçotada del barri que hi ha properament, no hi podem participar, no tenim prou força.

Tot i així, deixi'm dir-li que no els ho posarem fàcil, no desapareixerem del barri, no podem arribar a això, però sí que tenim intenció de tornar a organitzar les festes d'estiu del 2015, i serà el vuitè any que les fem. I aquest any nosaltres tornarem a proposar activitats, tornarem a fer actes al carrer, com deia el president de l'Associació de Veïns abans, tornarem a ocupar el carrer fent les coses que des d'aquest barri tenim ganes de fer. Els demanem que respectin aquestes activitats, que no ens limitin el temps i els espais, i que respectin sobretot les entitats juvenils, que són les que ens ocupen, però també totes les entitats del barri de Sant Antoni. No criminalitzin l'autogestió, perquè al cap i a la fi és això el que passa. Quan hi ha una cosa que s'escapa dels seus plans, vostès busquen maneres per tal que no ens en sortim.

Abans d'acabar, tornem al tema de la sanció de 3.000 euros. En què es basen per demanar aquests 3.000 euros? És l'acta judicial? Són les declaracions dels agents que hi havia allà? Ho torno a treure a col·lació perquè les absolucions que vam aconseguir en el judici estan basades principalment en les contradiccions i la pobresa de l'acta policial. I a tall d'anècdota, al següent judici, els agents de la Guàrdia Urbana no van tenir valor de presentar-s'hi. Ni van gosar presentar-se al judici perquè suposo que no volien tornar a patir la vergonya que van patir.

No tenim preguntes, avui, però sí una demanda, i és que recapacitin, retirin la sanció. És a les seves mans. No tenim res més a dir, ni a preguntar, ni a dialogar.

Un representant de l'Associació d'Amics dels Gossos del Barri.

Nosaltres és la primera vegada que venim aquí. Ens hem constituït en associació el mes de desembre perquè tenim una mancança al barri d'espais adequats per a gossos. Hem fet una proposta al Districte, hem presentat la proposta a l'Associació de Veïns. Com que s'ha fet al·lusió abans a les zones d'esbarjo, m'agradaria, a part de presentar-nos, fer algun aclariment.

Primer, el Sr. Pep Sala, com a representant de l'Associació de Veïns, ha citat el tema d'una manera que més aviat ha semblat que no interessés estudiar aquest tema amb seriositat. Potser és perquè l'enquesta que ha citat que havíem fet, que havíem presentat a la mateixa reunió que vam tenir l'últim dia, ell mateix ens va dir que no tenia cap validesa, ja que eren 20 les persones enquestades, d'una forma poc representativa. Les respostes que van agafar eren respostes donades per unes preguntes mal formulades, on la gent deia... recordo un cas, a un senyor que era propietari d'un gos i anava amb un gos li van preguntar si li estaria bé fer una zona acotada, restringida per a gossos, i endreçada i ben feta, i va dir que no, que li agradaria que pogués córrer per tota l'avinguda Mistral. Aquest és un dels casos, com alguns altres d'anecdòtics que ell mateix va citar.

Jo crec que des de l'Associació de Veïns... nosaltres també som veïns i ens agradaria que també ens representessin com a veïns encara que tinguem gos. Amb tot això, caldria entendre que la nova ordenança ho diu ben clar, que mentre l'Ajuntament pensa en quines zones fer-ho, tenim una moratòria de 18 mesos abans no es multi per portar-los deslligats, i crec que aquest temps l'hem d'aprofitar per dissenyar un lloc que sigui una millora per al barri, perquè el que hi ha ara potser no és gaire adequat. El comportament al qual ens obliguen pel fet que no tenim un espai no és la millor de les solucions. Aleshores, ens agradaria que l'Associació de Veïns posés una mica més d'interès a buscar solucions, i que ens ajudés una mica, i nosaltres ens oferim a participar en qualsevol cosa que sigui per fer una millora sobre les condicions actuals. Penso que això és el que ens hauríem de plantejar. Que ningú ho vegi com fer una cosa que genera molèsties, sinó que hem de pensar que el que volem són solucions i que l'Ajuntament ens doni aquests espais d'esbarjo als quals es va comprometre amb l'ordenança. Moltes gràcies.

Sra. Eulàlia González en representació de l'Associació de Pares de l'escola Maria Auxiliadora.

Bona tarda. L'escola està al carrer Sepúlveda amb carrer Calàbria. L'escola és una escola que fa xamfrà i que té 300 alumnes de primària, que vol dir que quasi tots els nens van acompanyats dels seus pares, i està en un xamfrà on realment hi ha moltíssim trànsit. Tant a les 9 h com a les 17 h passen els autobusos de l'Aerobús, passen els autobusos de diverses línies, passen els taxis, i passen molt arran del que és la vorera.

Des de l'Associació de Pares i des de l'escola s'ha demanat en diverses ocasions que es posessin baranes de seguretat perquè no tinguem cap ensurt. I des de l'Ajuntament ens han dit que les baranes es paguen únicament des de l'Ajuntament quan són baranes per a escoles públiques. Per a les concertades i les privades, ho ha de fer cada una de les escoles. El tema és que això és seguretat per als nens. No és allò que diguis que és un tema... no, estem parlant de seguretat vial en un carrer, que és el carrer Sepúlveda, que és un carrer que realment té moltíssim trànsit. Voldríem saber fins a quin punt hi hauria la possibilitat que puguin col·laborar o ajudar perquè en un lloc on realment hi ha tanta circulació, i que és tan perillós, s'hi puguin posar baranes.

Així mateix, el xamfrà és un xamfrà normal de l'Eixample, i en els moments en què entren i surten els nens, hi ha una aglomeració de gent tan gran que els veïns no hi

poden passar bé. Voldríem demanar també, a veure si seria possible, de fer un eixamplament del xamfrà perquè hi hagi molta més mobilitat. Simplement volíem que quedés constància d'això, perquè és un tema una mica perillós en aquests moments. A més, just davant de l'escola s'ha tret la parada d'autobús que hi havia, que feia una mica de barana, i en aquests moments no hi ha cap barrera de contenció entre els autobusos, que passen a més velocitat de 50 km/h, que és la velocitat a què es pot anar, i els nens, que són tots de primària. Moltíssimes gràcies.

El Sr. Gerard Ardanuy respon

(Inici segon arxiu d'àudio, comença tallat)

...pot tenir més temps, etcètera, i també amb la sol·licitud de persones que ens demanen que ho fem abans per un tema de conciliació de vida familiar i laboral. En qualsevol cas, la sessió durarà el que durarà. Normalment jo no limito les intervencions de les persones. Si una persona ve a les 20.30 h, d'aquí a una hora, encara hi serem i pot fer perfectament la seva intervenció, no hi ha cap tipus de problema. Tenim, per sort, molt bona relació amb el teixit comercial de l'entorn. Rebem diàriament, a través del tècnic de barri, a través dels canals que tenim establerts, tot tipus de queixes, i tot tipus de matisacions i de propostes. Per tant, no hi ha cap tipus de limitació d'accés als serveis municipals i, per tant, hi ha resposta de l'Administració municipal en el dia a dia del barri. Si el funcionament del barri se cenyís bàsicament a allò que fem un cop cada dos mesos, o tres, que és quan fem el consell de barri, aniríem molt malament tots plegats. Per tant, és veritat, si haguéssim d'ajustar l'horari al teixit comercial, segurament hauríem de començar a les 21 h de la nit. La gent que ha vingut aquí ha fet un esforç per venir a aquesta hora, i la sessió es prolongarà el temps que sigui, no hi ha cap tipus de limitació, només la limitació que ens marqui el centre cívic. Però en qualsevol cas, estem oberts a deixar intervenir en algun dels torns, fins i tot obrint algun torn extraordinari al final de la sessió, les persones que per horari no hagin pogut venir abans. És més, els que veniu a les sessions sabeu que acabem tard i, per tant, no és un problema. Ho és potser formalment en la convocatòria, però sí que és cert que aquí hi som fins que l'última de les qüestions és contestada, no sempre en la direcció que voldria la persona que fa la proposta, no sempre podré satisfer el 100% de les inquietuds, però almenys intentar captar aquesta inquietud i gestionar-la.

Respecte a les apreciacions que has fet al voltant de la crisi que patim, és veritat, la situació és coneguda per tothom, perquè la patim directament o perquè la patim a través de gent que coneixem, com la família, etcètera. L'atur és el que és, la mitjana de l'atur a la ciutat de Barcelona està al voltant del 17%, al districte de l'Eixample tenim algun punt menys i, per tant, estem davant d'una situació de complexitat. És cert també que en els últims dos anys, sobretot, la ciutat de Barcelona ha tingut una velocitat diferent i s'ha atenuat una mica l'impacte de la crisi. Tenim bastants punts menys de mitjana d'atur que a la resta del país, entre altres coses per la dinamització econòmica d'alguns sectors, que no són únicament el del turisme.

Ahir mateix, quan hi va haver l'Audiència Pública vinculada al turisme, es deia que el turisme representa aproximadament un 12% del PIB de la ciutat. Això vol dir que hi ha més d'un 80% de PIB dedicat a altres activitats. Jo crec que aquest és un punt fort de la mateixa ciutat de Barcelona. Tenim una economia diversificada, i això, sense fer cap tipus de triomfalisme, perquè la situació és molt complexa, dóna uns instruments a la

societat barcelonina, als veïns i veïnes de Barcelona, per poder tenir una perspectiva una mica més clara a l'hora de poder afrontar la sortida de la crisi. Reitero, sense cap tipus de triomfalisme. El que hem viscut aquests anys és absolutament increïble, des de tots els punts de vista. La crisi social és òbvia i, per tant, en aquest sentit, estic d'acord amb el que afirmes que, davant d'aquesta circumstància, hem de tenir un compromís intens.

Des de l'Ajuntament, més enllà del suport que coneixes i que el teixit associatiu del barri coneix, i coneixeu, a l'hora de coordinar esforços, recursos, des de l'aportació municipal a l'activitat social, que és un element més de tots els instruments per combatre la crisi, i vinculat ja a l'activitat econòmica, o a la generació d'ocupació, tenim algun projecte que al districte de l'Eixample ha tingut rellevant. Més enllà dels plans d'ocupació, que és un element... jo no sóc un defensor dels plans d'ocupació, crec que aquest tipus d'accions són molt pal·liatives, però no són correctores de la situació, és cert, però s'han desenvolupat algunes accions intenses en el districte de l'Eixample, i concretament amb afectació positiva en el barri de Sant Antoni. És a dir, des de fa un any i mig, tenim una oficina d'activitat econòmica del districte, i una de les potes d'aquesta oficina d'activitat econòmica, més enllà de fer d'antena de Barcelona Activa, és la d'intentar desenvolupar programes molt més adaptats a tractar l'atur més o menys estructural de cada un dels barris, adaptant-se a cada situació. En el cas de Sant Antoni, hem desenvolupat formació per facilitar la inserció laboral de col·lectius en risc d'exclusió, per millorar la competència en l'àmbit comercial i per tractar amb alguns col·lectius que necessiten un suport més específic per poder afrontar de manera més eficient el seu retorn al mercat laboral. No és suficient, però entenc que és una mesura que fa dos o tres anys no teníem, la tenim ara i la posem a la seva disposició.

D'altra banda, tenim també alguns dispositius nous. Tenim la sort de tenir una gran complicitat entre els Serveis Socials del Districte i el teixit associatiu del barri de Sant Antoni. Jo crec que això és un punt fort.

D'altra banda, hem desenvolupat programes de ciutat que tenen una adaptació directa en la vida del barri de Sant Antoni. Tant el programa Radars com el programa Vincles —aquest segon és més incipient i en veurem l'aplicabilitat en els pròxims mesos— són programes que van a tocar uns elements, per desgràcia, molt habituals en els nostres barris, que són la pobresa vergonyant, l'abandonament i la soledat de persones d'edat més avançada, i que també ens ajuden a cohesionar socialment un territori. Reitero que tenim la sort que comptem amb un teixit social molt potent en aquest barri. Per tant, això és una gran sort, que per desgràcia altres barris del districte el tenen d'una manera molt més matisada i alguns d'ells el voldrien, també. Per tant, això és un gran actiu del barri de Sant Antoni.

Per tant, des de l'òptica social, des de l'òptica de l'activitat econòmica, també estem intentant veure de quina manera més eficient podem acompanyar en els processos de creació de projectes empresarials d'arrel social. Jo personalment sóc un defensor que es puguin desenvolupar projectes basats en l'economia social, tant en l'àmbit cooperatiu com en l'àmbit de societats anònimes laborals. S'ha desenvolupat alguna jornada en el districte, i hem de veure de quina manera podem fer més eficient aquest traslladat d'un neguit, que és l'atur de persones que tenen dificultats òbvies per inserir-se, per tornar al mercat de treball. No és una qüestió estrictament d'edat, sinó també de capacitat. Hi ha gent que ha sortit del sector de la construcció, i és molt difícil que

pugui retornar al mercat laboral, i cal veure com els podem acompanyar, de quina manera, per reorientar-los i poder ajudar-los en la seva reinserció laboral. Crec que d'això n'hem de parlar bastant, i n'hem de parlar amb l'entorn del teixit associatiu d'aquest barri. Crec que seria una bona iniciativa poder plantejar una estratègia comuna per desenvolupar aquesta tipologia de projectes. No és fàcil, i no és trivial ni obvi. Per tant, el compromís per poder desenvolupar alguna prova, algun projecte, que tingués aquesta visió de creació d'ocupació i també aquesta arrel d'economia social, seria bastant innovador. És lamentable parlar d'aquesta manera, perquè hauria de ser una cosa habitual, però en qualsevol dels casos, intentar posar instruments perquè es desenvolupin no empreses només per donar feina, sinó empreses amb sentit i que permetin aportar valor. I tenint en compte que, per desgràcia, segurament el barri de Sant Antoni és el barri del nostre districte que té una taxa d'atur més elevada i, per tant, ha de ser un interès comú. És veritat que parlem de coses molt importants a escala de barri, i aquí se n'han tret moltes.

En l'àmbit de l'ocupació, laboral, és on tenim més recorregut per fer. Segurament ens hem preocupat tots molt més d'aquelles coses que són competencialment municipals, i és l'entorn sobre el qual hem estat interlocutant, però segurament, més enllà d'això, l'Ajuntament ha de tenir, i té, vocació per entrar en àmbits en els quals no té competència però que hauria d'ajudar a impulsar-los. Un oferiment clar i directe a l'Associació de Veïns perquè en parlem i en parlem més enllà de les paraules, i que marquen un calendari. Nosaltres hi estem disposats. És a dir, no és una qüestió ni política ni partidista, ja t'ho dic. L'estructura municipal està predisposada a poder teixir aquestes complicitats i a poder impulsar projectes, segurament en el barri de Sant Antoni més fàcilment que en altres indrets. Amb aquesta visió, faríem una bona aportació a la cohesió social del nostre barri.

Respecte a l'Institut de Germanetes, en diem Institut Viladomat, que és el nom amb el qual s'ha registrat aquest institut. La veritat és que és un projecte que fa poques setmanes vaig conèixer. Aquí hem treballat molt bé tothom. És a dir, per una banda, hi havia un gran nivell de complexitat, perquè és difícil posar en marxa un institut, i en aquests temps encara més, però ho hem fet amb complicitat, perquè des del minut zero ho hem fet amb complicitat amb les dues associacions de veïns dels dos barris on aquest institut tindrà impacte. Ho hem fet també de la mà de totes les AMPA de les escoles públiques dels dos barris. Ho hem fet també de la mà del Consorci, òbviament, que ens ha acompanyat en aquest procés i projecte. Ho hem fet també amb els equips transversals de districte, tant amb els tècnics municipals i tècnics de barri com amb els equips de districte.

Hi havia un interès per buscar la ubicació provisional de l'institut, un interès d'implicar-nos en l'elecció de l'equip que dirigirà aquest centre, que ja el tenim, i per posar tots els instruments per fer unes jornades de portes obertes, on haurem d'aplicar molta imaginació, perquè el centre no està construït, però el projecte educatiu que ens planteja la direcció té una potència molt rellevant. Ens planteja un projecte amb un alt nivell d'innovació pedagògica i, a més, una cosa que és molt rellevant i que fa molt i molt de temps que no havíem vist. Des de l'Esquerra de l'Eixample i Sant Antoni el que fem és impulsar un projecte on els tres instituts públics de la zona, els tres, treballen com un sol institut. Això, ja t'ho dic, perquè són el regidor d'Educació, és una cosa mai vista. Normalment els instituts públics el que fan és competir entre ells, cosa que em sembla molt malament. El que fem, en aquest cas és una cosa mai vista. Des que el

Consorti és l'operador educatiu de la ciutat, i més enllà també tenim testimoni d'això, és la primera vegada que tres instituts públics es posen a donar una mateixa resposta pública d'una altíssima qualitat, amb la vocació de treball conjunt. Això és molt important.

Per tant, més enllà de l'interès partidari del moment, de la pressió, del que vulgueu, el que hi ha és l'objectiu de vestir, de construir, tres projectes que són un. Aixecar l'Institut Maragall de manera clara, perquè és un institut que havia tingut molt de prestigi i que en els tres o quatre últims cursos havia caigut en una decadència. Hem canviat la direcció d'aquest institut. I pel que fa als altres dos instituts, l'Ernest Lluch, que és un clàssic, és un bon institut, però que té una concepció més clàssica de l'educació secundària, i aquest nou institut, l'Institut Viladomat, que té unes limitacions, òbviament, perquè no té l'edifici definitiu, però que alhora té un equip que contraresta això i que aporta innovació pedagògica d'altíssim nivell. Crec que totes famílies que en gaudiran destacaran això d'aquí a molt poc temps.

Respecte a l'escola bressol municipal, és cert, de promeses electorals n'hi ha moltes. Nosaltres bàsicament el que tenim és un acord pressupostari, i al llarg de l'any 2015, més enllà de promeses, tenim ja la reserva pressupostària per fer el projecte executiu i per desenvolupar l'obra. Per tant, l'equip d'arquitectura del Consorci d'Educació de Barcelona està, conjuntament amb el Districte, definint la disponibilitat de l'espai, intentant que l'impacte a l'interior d'illa sigui el mínim possible, tot i que hi haurà impacte, i és una cosa que també haurem de parlar amb tots, amb el teixit associatiu. Bàsicament, aquí sí que demano la interlocució de l'associació de veïns per ajudar a canalitzar tota aquesta gestió. El que tenim és un projecte executiu en marxa. Saps molt bé que quan una administració té un projecte executiu i comença la roda de les licitacions, i té els diners, es fa el projecte, per tant, tindrem projecte d'escola bressol en marxa, i espero que estigui molt aviat, més enllà de les promeses. D'aquí a un temps tothom farà promeses, i tothom explicarà moltes coses, però en qualsevol cas, aquesta no és únicament una qüestió d'iniciativa del Govern, sinó que és un bon pacte amb el Grup del PSC d'aquesta ciutat per impulsar aquesta i altres escoles bressol, tres més, en altres llocs de la ciutat.

Respecte a la ronda de Sant Antoni, jo no me n'amago. És un tema sobre el qual hem parlat moltes vegades. Vam parlar-ne fa quatre anys, n'hem parlat reiteradament. L'espai que ocupa ara el mercat provisional és un espai en el qual entre tots plegats hem de decidir què volem. També és veritat que és un espai que té diverses visions. La meua opinió personal potser no té gaire valor, però és veritat que tots els anys en què aquest espai ha estat tallat al trànsit han suposat un canvi en la mobilitat de l'entorn. Per tant, ja tenim un entorn que s'ha acostumat a no necessitar la connexió per la ronda. Per tant, és una bona oportunitat, jo ho veig d'aquesta manera. La veritat és que fins i tot en el mandat anterior jo aquesta situació la veia molt factible, i en aquell moment no governava. Ara, també és veritat que és una decisió que ha de ser coparticipada. Tenim dos barris que tenen un interès potser divergent sobre això, i hem de veure de quina manera es posen d'acord dos teixits veïnals i dues maneres diferents de veure el barri, el del Raval i el de Sant Antoni, realitats diferents també des de l'àmbit social i econòmic i, per tant, en aquest sentit, haurem de veure quina solució es dona. Tan bon punt el mercat vagi veient el final d'aquesta obra, haurem de tenir la solució. La meua visió és segurament que aquest ha de ser un espai obert, un espai sense trànsit, només el mínim per poder garantir les entrades i sortides, que de fet és el

que ha tingut fins al moment. Per tant, en aquest sentit, jo apostaria més per una visió d'aquestes característiques, però no és meva la decisió, és una decisió que ha de ser compartida. En aquest sentit, no vull eludir les meves responsabilitats, però bàsicament plantejo els temes sobre els quals haurem d'anar avançant, per veure quina és la reflexió sobre aquest espai i què volem la gent de Sant Antoni d'aquest espai. I intentar posar-ho en relació amb el que la gent del Raval, i també el Districte de Ciutat Vella, consideri. Per tant, parlar-ho tranquil·lament, perquè tenim temps i podem fer-ho. És un dels espais que poden generar un debat molt intens, també.

Respecte a les activitats al carrer, home, a mi se'm poden dir moltes coses, però que sóc soviètic... ja et dic jo que no. Però en fi, és una matisació des del bon rotllo, per entendre'ns. Puc ser moltes coses, i de fet em diuen de tot, però soviètic és la primera vegada que m'ho diuen, i no m'hi sento identificat, ja t'ho dic.

Sí que és veritat, i això també va amb relació amb el que després comentaré al voltant del que planteja l'Associació de Joves, que pel que fa a l'ús de l'espai públic, la nostra feina és una feina complexa, tot i que tampoc vull eludir cap responsabilitat. Hem de posar en relació diversos punts de vista sobre l'ús de l'espai públic i això, segurament, és una posició que deixa disgustats a totes les bandes. És veritat, cada cop més les administracions públiques, no aquesta sinó totes, i no només aquí sinó arreu, tendeixen a una sistematització de qüestions com les de la seguretat, no em refereixo a seguretat policial estrictament, sinó a tot el concepte de seguretat ampli i, per tant, ens obliguen, per una qüestió també de responsabilitats, a plantejar una sèrie de requisits tècnics al voltant de l'activitat al carrer. D'altra banda, crec que això és garantia per a tothom que aquesta activitat que es desenvolupa es desenvolupa en condicions. No poso en dubte que hi hagi activitats que sense tenir permisos garanteixin aquesta seguretat, però l'única manera que té l'Administració de garantir-la és a través de la burocràcia, perdoneu que ho digui d'aquesta manera. Per tant, és l'única manera que tenim perquè això sigui així.

Pel camí saps molt bé que hi ha terrenys intermedis, i en els quals la interlocució amb el teixit veïnal ha estat històricament, i ho és ara també, un bon vehicle i un bon instrument. La prova d'això, malgrat totes les limitacions i tots els problemes, la tenim en la festa major. Hi ha hagut limitacions i problemes, i assumeixo els que em pertoquen, però sí que és veritat que a diferència de molts i molts anys enrere, quan segurament aquests conceptes que he explicat abans no estaven damunt de la taula... tot i les limitacions que tenim, hi ha un element de diàleg que ajuda perquè les coses, amb tota la visió feixuga del que és organitzar aquest tipus d'activitats, es puguin portar d'una manera menys feixuga. L'interès és intentar millorar tot això. És a dir, hem anat aplicant normatives d'obligat compliment, ens hi obliguen totes les legislacions que us pugueu imaginar, perquè això es pugui fer de la millor manera possible, i hem intentat estendre la mà per arribar a punts de proximitat, posant-hi molt bona voluntat i molt d'esforç per part dels tècnics municipals, i jo mateix, i ens hem dedicat amb intensitat a l'espai de la festa major, perquè entenem que és un espai mutu, on el veïnat assumeix que hi ha uns dies en els quals la quotidianitat es trenca i, per tant, la festa major és un bé comú, i, d'altra banda, amb el compromís que això no sigui constant. Tothom ha de poder tenir dret al descans, tots som ciutadans.

Per tant, el nostre és un paper complex, és un paper que també ha de donar resposta a les queixes, que n'hi ha. Quan és durant la festa major, la gestió de les queixes és una

gestió més fàcil, perquè tothom és més comprensiu. Quan estem fora del període de festa major, això es complica molt. Per tant, en aquest sentit, més enllà d'una confrontació de models polítics, jo crec que no aniria per aquí, sinó que crec que és més intentar buscar aquest punt mig entre la vida quotidiana de la gent que potser no se sent cridada a aquestes activitats al carrer —hi tenen tot el dret— i la gent que té el legítim interès de poder fer aquesta activitat. Per tant, hem de buscar aquest punt. Si això és ser soviètic, doncs ho seré, però ja et dic que no ho sóc.

Respecte a la Casa Tarragó, de fet, és veritat que vam parlar d'aquest tema. Els Serveis Urbanístics de l'Ajuntament —no els del Districte, sinó els de l'Ajuntament— Ja han iniciat la redacció d'un expedient per analitzar la seva protecció. Estan en aquest procés. Quan l'acabin, ens en parlaran. Pel camí, és un espai, és un edifici, que és privat i, per tant, si s'hi decideix fer qualsevol tipus d'obra, per aquesta especificitat, hauran d'entrar, com en qualsevol altra obra, i aquesta amb més motiu, tots els permisos i llicències. Per tant, amb el nivell de protecció que sigui, l'Ajuntament exigirà que es compleixin els nivells de protecció que Urbanisme ens marqui. Ara no hi ha cap obra en curs, perquè estem a l'espera d'aquest informe. Quan n'hi hagi, ens marcarà els límits que l'Administració pública haurà de fixar també a l'operador que desenvolupi les obres, a l'hora de desenvolupar el que vulguin allà i que puguin fer d'acord amb l'epígraf que es marqui per a aquell espai.

Quant a l'avinguda Mistral i a l'espai d'esbarjo per a gossos. Aquest és un dels temes que surt segurament no només en aquest barri, sinó en tots els barris de Barcelona. Hi ha barris que tenen més facilitats perquè disposen de més espai públic, en canvi, el nostre és un districte amb una altíssima densitat poblacional i, per tant, amb unes limitacions clares de gestió d'aquest espai públic. Amb el tema de l'ordenança, que tenim la voluntat i l'obligació de complir, ens marquem aquests 18 mesos de moratòria de compliment. Com a Districte ja hem plantejat en diverses zones de l'Eixample l'increment de zones d'esbarjo. És evident que a Sant Antoni tenim un problema, i és el fet que no tenim cap espai ample, no tenim cap parc, tenim zones properes al barri, com el parc Joan Miró, que estan molt pròximes a una part del nostre barri, però sí que és veritat que dins del mateix barri no n'hi ha. Al Raval tampoc tenen gaires zones enjardinades ni verdes. Nosaltres no tenim la mateixa tipologia urbanística, però tenim una altíssima densitat edificada. Per tant, tenim un repte.

Malauradament, i en part per sort, tenim un espai que és l'avinguda Mistral. Dic malauradament perquè és l'únic que tenim, i dic per sort perquè és un espai que és molt vertebrador de tota la realitat del barri i, per tant, és un espai que hem de mimar i que hem de protegir, i hem de garantir que tothom en pugui gaudir. I és aquest un dels espais en els quals hem d'arribar a un acord per trobar uns metres per a l'esbarjo dels gossos. Bàsicament, perquè aquest és el *quid pro quo*. És a dir, si creem aquest espai, tenim tots l'obligació que en la resta de l'avinguda hi hagi un respecte de convivència amb tothom. Hem de trobar aquest espai, i jo també m'emplaço amb la mateixa associació, amb l'Associació de Veïns i amb l'associació que s'ha acabat de crear, per mirar de fer-ho. De cop i volta s'han creat moltes associacions a diversos barris que bàsicament defensen els interessos, totalment legítims i lògics, per cercar aquests espais. En aquest sentit, hem de seure i ho farem, i mirarem sobre el plànol on i de quina manera podem trobar una solució millor. Nosaltres tenim un especial interès en l'avinguda Mistral. Creiem que aquest entorn necessita un sobreesforç municipal perquè és un espai de molt ús, i hem d'intentar que sigui un espai on la convivència

s'equilibri i sigui un espai on tothom pugui fer la seva activitat, on hi hagi molt de respecte, on l'espai públic estigui molt ben mantingut. En aquesta direcció ens trobem.

Per a nosaltres, ja ho he dit abans en l'informe inicial, és un repte i ens servirà, si ens en sortim, i si no, també, per poder-ho aplicar a altres zones del nostre districte. Per tant, hi ha un compromís. És un espai molt millorable, però també és un espai on tothom ha de prendre consciència que és un espai que és de tots. Per tant, aquí hem de poder fer totes les campanyes socials des de tots els àmbits per explicar la necessitat que hem de protegir l'avinguda Mistral. És la plaça de Sant Antoni, és una plaça allargada, però és la plaça de Sant Antoni. És una plaça de poble, on passa de tot. Tindrem també el mercat, i després també m'hi referiré, respecte a les zones verdes i altres.

Calàbria 66. Observem amb molta atenció aquest procés. Clarament no hem volgut interferir en tot el procés de participació, no volem interferir municipalment ni políticament en aquest procés. Creiem que pot ser un procés en el qual molta gent es pot emmirallar. Sant Antoni és un dels pocs llocs on a hores d'ara creiem que hi ha maduresa suficient per poder fer reeixir un projecte potent. Per tant, confiança plena en el fet que això reeixirà i funcionarà molt i molt bé. Parlàveu d'un model d'activitats progressiu, molt bé. La nostra feina serà entregar la infraestructura en les millors condicions possibles, i els pactes que fem serà perquè sigui un espai on es dinamitzi i on es potenciï l'activitat veïnal.

El Sr. Salvador, com a entitat Cor, parlava de la ronda de Sant Antoni. No hi ha cap unitat de la Guàrdia Urbana que tracti el tema de la prostitució, el que sí que hi ha són operacions conjuntes Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbana per tractar la persecució de les xarxes i de les màfies que hi ha al voltant de la prostitució. I és veritat, hi ha pressió. I la pressió fa que canviïn moltes vegades les ubicacions. Nosaltres hi estem a sobre, no amb una unitat específica, sinó directament com a cos policial, com a Guàrdia Urbana, i també amb molta col·laboració dels Mossos d'Esquadra, perquè es pot produir delictes penals en algunes ocasions. Per tant, sobretot en el tema de l'explotació de la dona treballem en col·laboració amb els Mossos d'Esquadra. Això ens ha servit per fer un atac frontal a tot el que serien els espais on es desenvolupa aquesta activitat de manera il·legal. La problemàtica que tenim en el control del carrer és la mobilitat d'aquestes zones. Tan bon punt identifiquem una zona on es cronifica aquest tipus d'activitats, nosaltres el que fem és actuar-hi, el que passa és que la normativa que apliquem és una normativa molt complexa... no sé com dir-ho sense ferir susceptibilitats. És a dir, podem actuar si hi ha una explotació d'aquestes persones.

De fet, com a Ajuntament tenim el programa Hàbits, que el que fem és fer, per una banda, l'actuació policial i judicial per atacar els explotadors, els proxenetes d'aquestes persones. Per altra banda, són persones, no són animals i, per tant, nosaltres el que fem com a Ajuntament és oferir la sortida d'aquesta xarxa a través de projectes d'àmbit social perquè surtin del carrer. Hi ha tota la complexitat del món, perquè no és un tema que es pugui o s'hagi d'amagar sota l'estora, sinó que s'ha de combatre. Però no se n'ha de combatre únicament i exclusivament l'efecte visual, sinó que s'ha de combatre allà on hi ha el problema, que és aquelles persones que es lucren directament de l'explotació de persones. Nosaltres estem obertament en guerra contra això i, en aquest sentit, obrim totes les vies judicials que tinguem, i tots els instruments judicials que tinguem, per poder eliminar-ho.

Som conscients que és una activitat que crida molt a altra activitat il·legal, i és una activitat que és de difícil correcció. Intentar amagar-ho seria una opció, intentar combatre-ho per corregir-ho n'és una altra. Intentar atenuar l'efecte al carrer n'és una, i nosaltres, sobre la ubicació que m'ha indicat, passaré la indicació a la Guàrdia Urbana perquè intensifiqui el patrullatge per aquestes zones. I alhora, amb totes les batudes que fem en els entorns on existeix aquesta explotació, i que van a buscar no la meretriu, sinó l'explotador, busquem establir tots els processos judicials perquè paguin pel que estan fent. Per tant, en aquest sentit, per això tenim col·laboració amb la Fiscalia, tenim col·laboració amb els Mossos d'Esquadra, amb els jutjats, i ho fem de manera també molt coordinada amb els serveis d'informació, que no només treballen aquest tema, sinó que treballen altres àmbits. Per tant, no hi ha una unitat específica. És una instrucció més que tenen de control de via pública, com poden tenir-ne d'altres. Per tant, fan operacions conjuntes, que les fem no només en aquesta zona, sinó també en altres zones del nostre districte, com el passeig de Sant Joan, Fort Pienc, etcètera.

En resposta a FEM Sant Antoni, algunes coses ja les he dit. Insistiré en una cosa, al districte tenim el projecte de les superilles, i tenim la zona de superilles més important de tot Barcelona en aquests moments en estudi. Bàsicament a l'Esquerra de l'Eixample, no a Sant Antoni. Sí que és veritat que el nostre districte tindria algunes zones, per definició... tenim també Glòries, que està compartida amb Sant Martí.

Nosaltres, i aquí sí que puc dir clarament que hi ha hagut un efecte de conversió en la visió i en la filosofia de les superilles, perquè entenem que és la filosofia cap a on han d'anar les ciutats amb una densitat com Barcelona. També és veritat que en aquests moments s'ha de fer molta pedagogia sobre aquesta filosofia per anar estenent aquesta visió i que sigui una visió molt compartida. És veritat que necessitem proves pilot de diverses dimensions. És veritat també que l'Eixample en té una, amb un impacte d'uns 45.000 habitants, que és molt rellevant. N'hi ha d'altres, com a les Corts, però amb impactes molt més petits en termes poblacionals. Aquí hi ha d'haver un compromís de poder extreure molt bones conclusions de tot plegat. Que Sant Antoni seria un espai ideal per tenir superilles, n'estic convençut. Com també zones de la Sagrada Família, claríssimament per la seva disposició, com ho poden ser també zones de la Dreta de l'Eixample, sobretot la part baixa, per sota de la Gran Via, que tendrien a processos de pacificació molt intensos. I a Fort Pienc, també. Per tant, sense negar res, d'acord, però hem de poder afrontar aquesta situació amb molta informació, amb un plantejament molt obert i molt pedagògic del que serien les superilles, i fer-ho de manera compartida. Així com jo he evolucionat en aquest tema, crec que de mica en mica tots els veïns de l'Eixample han de poder anar evolucionant.

Tenim una problemàtica molt forta, la vinculació molt forta que existeix entre el ciutadà i el seu vehicle privat. Per tant, l'aparcament d'aquest vehicle al carrer és un dels limitants. Però hi ha altres elements que jo crec que són molt importants a l'hora de plantejar les superilles, com és l'impacte i el treball social, i com hi ha entitats i com hi ha activitat veïnal en aquestes zones de superilles. No només és una qüestió de mobilitat, ni és una qüestió de distribució del trànsit, sinó que és una qüestió de plantejament de la gestió de la ciutat en aquell espai —gestió energètica, també gestió de l'activitat social i econòmica— i, per tant, hauria de ser fruit d'un gran pacte en cada un dels entorns on es vulgui desenvolupar. Per tant, d'acord amb el fet que en el tema de les superilles hem d'avançar i no fer ni un pas enrere. El que passa és que

segurament, molt raonablement, molta gent ens demana que anem a molta velocitat, i jo potser sóc més partidari d'anar avançant amb pas ferm, però aglutinant el màxim nombre de gent possible. Aquesta és una visió particular meva. No ho aturem, però cal observar molt atentament allò que està passant amb el procés participatiu a l'Esquerra de l'Eixample. Si hi participeu, és molt rellevant el fet que podem observar com es va construint aquest procés.

Respecte al Paral·lel, als usos del Paral·lel, a com es gestiona la mobilitat de l'entorn, la utilitat dels espais de l'entorn, escolta'm, recollim el vostre procés. Ho heu fet també construint una pàgina web. Paral·lel és una artèria compartida amb tres districtes i, per tant, ha afegit complexitat, i no ho dic per descàrrec de ningú, perquè els interessos de cada districte són diferents respecte al Paral·lel. Segurament, i jo el primer, i reconec la meva limitació, he hagut d'evolucionar respecte al tema del Paral·lel. En aquests consells de barri fins fa molt poc es parlava molt poc del Paral·lel, si tirem actes enrere de les sessions... i jo assumeixo la meva part de responsabilitats, però quan parlàvem del Paral·lel semblava que fos un altre barri i, en canvi, ens toca molt directament, i ho hem vist ara amb el procés de l'obra.

De cop i volta, el procés del Paral·lel va tenir un procés de participació, va tenir un procés d'al·legació al projecte d'obra, va estar publicat i va estar penjat a la pàgina web de l'Ajuntament i en diversos àmbits. Se'n va fer una certa difusió en el teixit de l'entorn del Paral·lel. És veritat que van liderar bastant aquest debat un seguit d'entitats que ho orientaven molt cap al tema de l'activitat cultural, o teatral i musical, però també hi ha veïns i també hi ha gent que utilitza el Paral·lel per moure's. Segurament les al·legacions, la implicació en el projecte, es va visualitzar molt més a posteriori d'aquest procés de participació. Potser tots vam arribar tard. Tenim una obra que està finalitzant i, per tant, hi ha algunes coses en les quals hem pogut intervenir i les hem matisat, si hi havia errors, sobretot de mobilitat a Aldana. És un dels errors que hi havia en el plantejament de l'obra. Gràcies a la col·laboració de tothom, veïns, comerciants de l'entorn, vam fer un esforç per canviar el sentit de mobilitat, per intentar que aquella zona de Sant Antoni no quedés aïllada i compaginar l'activitat econòmica amb l'activitat veïnal, amb la vida a l'entorn del barri.

Hi haurà molts més aspectes. Com i de quina manera fem més operativa la creació d'aquests espais, i en aquest sentit, el primer objectiu crec que ha de ser el de tenir molt clar que no són espais per posar-hi taules i cadires, això ha de quedar clar i ho dic. La norma de terrasses farà que no hi hagi un canvi substancial de l'ocupació de l'espai públic per part de terrasses i vetlladors de l'activitat de bars i restauració. Per tant, hem de reflexionar tots plegats sobre què ha de passar en aquestes places. Començar a parlar-ne en allò que sigui l'àmbit competencial territorial de Sant Antoni, per tant, de l'Eixample, i en tot allò que pugui significar la col·laboració interterritorial, tant la gent del Poble-sec, Sants, com la gent del Raval, Ciutat Vella. Estem oberts a parlar-ne.

Per tant, l'obra la tenim, amb tots els problemes que té sempre una obra quan finalitza, tota la revisió de l'execució de l'obra, totes les modificacions i els rectificats del període de garantia, com ens passaria a casa quan fem alguna cosa, i en aquest sentit, cal estar molt amatents. Sí que és un tema en el qual tot el barri de Sant Antoni té interès i tothom té moltes ganes que es pugui corregir el que no funciona. Estem treballant-hi. Fa un mes, quan vam tenir una trobada molt potent amb veïns de l'entorn d'Aldana, vam escoltar, vam veure, vam parlar, vam gestionar-ho amb els diversos àmbits

municipals i vam corregir-ho. No estem parlant d'una rigidesa insuperable, sinó que vam gestionar el fet de poder fer compatible aquesta obra amb la quotidianitat. Per tant, estem oberts a parlar-ne.

Plans de barri. Crec que, en aquest cas, més que un pla de barri és un pla interterritorial, perquè és un eix social i cívic que afecta tres districtes de Barcelona, més enllà que ho tinguem més present en el nostre dia a dia, compartir aquesta visió amb els altres dos districtes. Entenc que la vostra visió també va en aquesta direcció, per tant, segur que ens hi trobarem.

Respecte a la ronda de Sant Antoni, ho he intentat contestar abans. Tenim la limitació clara de les zones verdes. Parlàveu també del mercat de Sant Antoni, de les places i de tot plegat. Podem fer el que podem fer. Quan tu fas una aposta per desenvolupar un equipament, es pot fer de tot, des del punt de vista de l'enginyeria podem fer moltes coses. El mercat de Sant Antoni estarà construït damunt d'una llosa, de fet és així. Per tant, podem fer-ho més verd, sobretot hem de treballar molt l'aspecte social de la utilització d'aquests entorns, veure de quina manera convertim aquestes places en les places del barri. Per tant, parlem-ne, del mobiliari que s'hi posi, del tipus de vegetació que s'hi posi, com i de quina manera entre tots garantim que aquest espai es mantingui. Serà un espai molt gran, la degradació no la fa l'Ajuntament, l'Ajuntament procura que es degradi al menys possible, però la degradació l'hem de combatre entre tots. Per tant, quan arribi el moment en parlarem, també, i hem d'intentar crear aquests espais.

Respecte al tema dels espais de gossos, ja us ho he explicat, i en aquest sentit ens hi trobem.

Talia Olympia. Dolors, recollim aquesta proposta. No recordo que ens l'hagueu fet arribar, però la recollim. A efectes pràctics, un dels entorns on es podia dir era aquí. Hi ha una decisió presa pel que fa al Plenari respecte a posar nom a tres dels espais que es generen en aquest entramat. Parlem-ne.

Respecte al tema de l'ONCE i de la mobilitat dels invidents en aquests entorns, el projecte va tenir una ronda de consultes amb l'ONCE, precisament, amb els tècnics que assessoren les obres públiques que són de la mateixa organització i que ens diuen com ho hem de fer. Hi ha un acord amb ells mitjançant el qual quan hi ha qualsevol obra pública a la ciutat ha d'anar acompanyada d'un informe per part d'experts, que en aquests cas els proposa no l'Ajuntament sinó l'Organització Nacional de Cecs, que diu què hem de fer en aquests casos. És veritat que hi pot haver situacions en les quals, quan hi ha una obra, com que canvies la configuració d'un espai, a la gent que està acostumada a utilitzar l'espai d'una manera determinada li canvies el paradigma i, per tant, generes confusió, és veritat. Una altra cosa és que demanem la revisió de tot plegat. En el disseny executiu del projecte ja es van preveure un seguit de mesures per facilitar aquesta adaptabilitat a l'ús per part de discapacitats visuals, físics, etcètera, i fet amb els col·lectius. Una altra cosa és que un cop es posi en marxa, hi hagi alguns punts que s'hagin de corregir. En parlem. Ho posarem damunt la taula i mirarem exactament quines limitacions hi ha. Pot ser que la confusió vingui arran del canvi de la configuració. Jo crec que ara és més accessible que abans, tampoc en sóc un expert, però la configuració que hi havia abans, amb aquelles zones d'aparcament, era bastant més confusa. Els espais, les zones de pas, l'arribada a l'avinguda Paral·lel generaven

confusió. El que passa és que segurament l'invident resident a la zona les tenia molt assumides de tota la vida. Per tant, davant d'aquest canvi de paradigma, parlem-ne, seiem i parlem-ne. Si tens el contacte del col·lectiu que t'ha passat aquesta demanda, convocarem la gent d'Hàbitat Urbà, la gent que coordina l'acció de projecte, citarem els experts i en parlarem. Tota la voluntat. De fet, Barcelona té un alt nivell d'accessibilitat, i crec que això és una cosa que hem de posar en valor, ha de continuar sent així i hem d'intentar que no signifiqui un obstacle per a res.

L'Associació de Joves de Sant Antoni. N'hem parlat en reiterades vegades, en audiències públiques i en diverses reunions. El procés administratiu és el que és, i en el procés administratiu disposareu de tots els espais d'al·legacions. Crec que hi ha totes les garanties legals perquè pugueu fer totes les al·legacions. Hi ha un expedient que s'articula al voltant d'un límit de sanció i, a partir d'aquí, hi ha una decisió que es fonamenta en les al·legacions que presenteu, en la decisió tècnica dels fets ocorreguts. Si voleu en tornarem a parlar i mirarem com evoluciona aquest procés. Jo no tinc per costum treure sancions, no les he tret mai, no és la meva forma d'actuar ni crec que s'hagi de fer d'aquesta manera. Penso que en aquest tipus de situacions seria molt aleatori que decidíssim o no decidíssim les coses en funció del que digui el regidor. Crec que ens hem de fonamentar en tot un seguit d'elements clars i fefaents de judici, més enllà que hi hagi processos penals que s'hagin arxivat. La via penal és una cosa i la via administrativa n'és un altra, no tenen relació una amb l'altra. Des d'aquest punt de vista, ens trobarem i en parlarem les vegades que vulgueu. Crec que la situació en aquests moments és que l'expedient s'està articulant i, a partir d'aquí, com vam fer mesos enrere, en tornarem a parlar sense cap tipus de problema, mirarem com finalitza tot plegat. Però no tinc per costum treure sancions, no ho he fet mai i no ho faré ara. Jo no sóc ningú per treure cap sanció de tot allò que estigui justificat amb dret a llei i estigui perfectament alineat amb el compliment del procediment administratiu.

Respecte a l'ús de la via pública per a activitats, crec que és important que puguem utilitzar els espais ja articulats per poder pactar l'activitat. Sabeu, i us ho vaig explicar amb total transparència, que hi havia queixes i quina tipologia de queixes eren. Reconec que segurament no compartirem res d'aquesta visió, però m'he marcat l'obligació d'estar al mig entre els interessos de veïns, que tenen dret a gaudir del seu descans, i el vostre dret de poder fer l'activitat festiva, lúdica, reivindicativa, el que vulgueu. Però fem-ho amb unes normes mínimament pactades. Aquest és el plantejament que he fet sempre i em mantinc aquí, sense tancar cap porta. Crec que això és raonable. Entenc també, encara que no ho comparteixo, que vulgueu fer una acció propositiva a favor de la vostra visió de la societat i del funcionament de la ciutat, res a dir, però fem-ho amb un nivell de pacte i que sigui una activitat que tingui aquest doble vessant, que vosaltres pugueu fer la vostra activitat, com es fa a la festa major, i que els veïns de l'entorn tinguin dret al descans.

Respecte a l'AMPA de Maria Auxiliadora, sí que és veritat que nosaltres no protegim els centres o els equipaments que no són de titularitat pública, és un criteri, i, d'altra banda, oferim assessorament tècnic sense cap tipus de problema perquè puguin fer aquesta adaptabilitat sense cap tipus de risc. Posar baranes de protecció en els centres educatius concertats és competència del titular del centre, així és en tot el districte, hi ha diverses zones que tenen aquest tipus de protecció i no hem tingut cap tipus de problema amb cap de les múltiples escoles concertades que han posat aquest tipus de protecció. Per tant, ens posarem en contacte amb ells i mirarem exactament com els

podem ajudar, i també passarem la instrucció a la Guàrdia Urbana per comprovar les velocitats en aquesta via de trànsit i veure com les reduïm. Una reflexió, una marquesina d'autobús no és una protecció en una escola. A vegades tenim una visió de les coses peculiar. Una línia d'aparcament ho pot ser, els nens són nens, no són fures descontrolades que salten a la calçada. Hi ha moltes escoles que tenen trànsit al voltant, a l'Eixample per desgràcia tenim moltes vies de trànsit intens, i hi ha escoles, hi ha altres centres, hi ha de tot, i hem d'intentar cercar aquesta convivència.

De les intervencions que he fet, si hi ha alguna matisació, o es vol clarificar alguna cosa, o hi ha alguna cosa que no hagi respost, segurament n'hi ha moltes que no he respost amb tota concreció que se'm demanaria, però si hi ha alguna concreció que hagi de fer, aquest segon torn és el moment dels que han intervingut.

Sr. Pep Sala

Molt ràpidament. Parlaré del tema de les superilles, perquè és un tema molt complex. Històricament, des dels anys vint, s'han fet proves de superilles a molts països de tot el món, i no és senzill. Hi ha qui parla d'eixos més que de superilles. És un tema complex que potser és vendible per una banda, però necessita treball.

Quant al Paral·lel, dir que tot i que sembli que l'hem tingut una mica d'esquena, l'Associació de Veïns des de bon principi, l'any 2011-2012, potser de forma *light* o potser no plorant gaire, ja va fer propostes per escrit, i cap d'elles ha tingut incidència, per això ha passat el que ha passat.

Quant al tema de Mistral i els gossos, volia dir que estic totalment d'acord amb el que ha dit el representant d'aquí. És un tema de treball, però de treball ben fet, i no dir una proposta i que els altres l'acceptin.

Sr. Xavier Cavaller

Hola. Com a FEM Sant Antoni és la primera vegada que venim, i estem contents que sigui l'última que els consells de barri tinguin aquest horari, aquesta metodologia i aquest sistema de funcionament. Així no es construeix participació, ni per aquesta hora, ni amb aquest format, ni de la manera que ho estem fent. El que més ens importa a nosaltres com a FEM Sant Antoni és que els veïns se sentin actius i partícips de fer funcionar el barri, difícilment amb aquest sistema funcionarà.

El Pla Paral·lel. Les obres del pla Paral·lel han sigut conseqüència de dos, tres, quatre anys de funcionament participatiu exclusivament en unes meses tancades amb associacions. Des de plataformes hem demanat, i així s'ha fet, que s'obrís aquesta planificació a tots els veïns i veïnes. Hi ha un espai de treball compartit en funcionament per dissenyar en un any tot el pla integral del Paral·lel. La setmana passada ens vam reunir i hi havia tots els districtes i tots els barris, i vosaltres no hi éreu. A la reunió de l'espai de treball compartit no hi éreu. Tu hi eres? Doncs perdona.

El tema dels noms de les places, o placetes, no sé com s'han d'acabar dient aquestes voreres ampliades, recordaràs que a la reunió el representant de l'empresa que està

fent les obres les va anomenar «*las orejas de cruces*» i des del Nomenclàtor en diuen «plans». Se'ns demana que els veïns participem en un procés exprés, de dos mesos, i que abans de les eleccions donem nom a les placetes. Nosaltres hi estem en contra, ens és igual el nom, no ens hi fiquem, en el nom, però si fem una planificació a un any vista per, entre altres coses, donar identitat al Paral·lel, seria lògic que els noms de les places tinguessin coherència amb la identitat que volem donar al Paral·lel. Sobre la identitat que ara se li ha volgut donar, segurament qui ha pilotat aquesta planificació ha vingut del món de la cultura..., a través de fanals amb llums de colors i tot això, i no volem que la identitat del Paral·lel siguin els fanals amb llums de colors. Volem que la identitat del Paral·lel la construïm tots els veïns i veïnes durant aquest any.

Volem que es defineixin cinc eixos de treball. Paral·lel, via verda i amable. Un model possible és el passeig de Sant Joan. Un altre és una avinguda amb comerç de proximitat, equilibrat i divers, no monocultiu de terrasses i establiments destinats al turisme. Volem un altre subpla, que seria el sociocultural, que vagi de punta a punta i ajudi a donar identitat a tota l'avinguda. I convertir el que fins ara ha sigut una cicatriu o una frontera en una passarel·la que uneixi els tres barris.

Tots estem d'acord en el fet que a Sant Antoni no hi ha places ni verd, ni hi ha capacitat per fer-ho, però quan diem que volem que Sant Antoni es tracti com una superilla és perquè pensem que té les dimensions i les característiques perquè es tracti de forma unitària com una superilla, i no aplicant la mateixa metodologia que una superilla. El que diem és que en el Paral·lel iniciem un procés de reflexió d'un any amb els veïns i veïnes, que també ho fem amb Sant Antoni, fent un pla integral del barri de Sant Antoni en el qual hi hagi la pacificació. Pacificació per què? Saber què passa si un carrer passa a ser mig per a vianants o per a vianants del tot, quines són les conseqüències, a qui afecta, i fer-ho amb calma, amb tranquil·litat. I el primer any del mandat poder fer aquest procés participatiu per acabar fent un pla integral del barri que duri els tres anys següents de la legislatura, i el primer de la següent, en el qual es pot renovar i fer-ne un altre. No com s'ha fet en plans anteriors, en què la participació per fer el pla de quatre anys es fa de manera molt tancada amb el món associatiu. Obrim-ho al carrer, la gent té ganes de participar, i quan és en coses que afecten el seu dia a dia, hi tenen molt més interès.

Per això diem que si no tenim places, fem vies verdes. Si no tenim places i l'avinguda Mistral és el nostre passeig i és la nostra via verda, ampliem-la. Fem que el carrer Tamarit sigui com més verd millor. Fem que els patis del mercat siguin com més verds millor, sabem que a sota hi ha el que hi ha, mirem d'empalmar-ho amb les rondes. Mirem que la ronda sigui un passeig semblant a l'avinguda Mistral. Mirem que la ronda cap avall, empalmant amb el Paral·lel, també sigui una cosa d'aquestes. Per tant, posem verd dins del barri. I fem-ho amb la participació de tothom, la gent té ganes de participar, té ganes de trobar espais de participació que segurament no han de ser com aquest.

Sra. Dolors

Acabes de parlar del Paral·lel. Per què no es poden dir quins noms creiem que són els idonis per a cada una d'aquestes placetes?

Sr. Xavier Cavaller

Tothom té dret a dir-los, el que diem és que qui acabi decidint quins noms són siguem els veïns i les veïnes, a partir de les propostes que faci qui vulgui, però que siguem els veïns i les veïnes qui decidim els noms.

Sr. Gerard Ardanuy

Permetin-me un moment. Un segon.

Amb totes les rigideses del món, que les tenim i són moltes, endavant.

Només era aquesta matisació? Molt bé.

Dels que han intervingut abans, alguna cosa més?

Només dir-vos una cosa, a efectes de matisar, i ho faré en un minut perquè crec que hem de donar la paraula a la resta de veïns que esteu aquí i que voleu intervenir. És fàcil explicar o raonar que aquest és un procés des del punt de vista participatiu absolutament nefast. Fins i tot hi podria estar d'acord. De fet, em poso a disposició de l'Associació de Veïns o de qui vulgui per parlar-ne, però no crec que sigui una qüestió d'horari.

Jo estic a disposició del teixit associatiu sempre, en tot cas no he tingut cap sol·licitud d'intervenir, més enllà de problemàtiques puntuals més o menys greus. Però jo estic absolutament disponible sempre, no tinc cap mena de problema d'estar a disposició seva, jo i el meu equip, i d'interferir el mínim possible en la dinàmica de participació comunitària, absolutament cap tipus de problema. A vegades els límits ens els posem cadascú de nosaltres.

Ho he dit sempre i ho mantinc, jo no en sé, de processos de participació, no en sóc expert, no sóc tècnic de participació, sóc enginyer tècnic industrial, no sóc expert en participació. En qualsevol cas, el que plantejem és la millor de les pitjors solucions possibles. Intentem posar-nos a disposició seva, intentem donar resposta, segurament molt malament, a les qüestions que se'ns plantegen. Jo m'enrotllo més del compte, i demano disculpes, però crec que és un sistema, molt millorable, que intenta donar resposta i buscar un cert *feedback* a les problemàtiques. A través d'aquest sistema imperfecte de participació hem corregit un bon grapat de coses al llarg d'aquests anys, almenys jo tinc constància dels últimes tres anys i mig o quatre anys de mandat. Per tant, una mica d'utilitat té. És veritat que segurament no dona la idea d'una participació plena i absoluta, en una societat a qui és veritat que li falta aquesta implicació, i ens falta a tots. Jo estic en alguna entitat i costa que la gent s'impliqui, segurament perquè tots tenim problemàtiques afegides.

Simplement aquesta matisació. Si som capaços de plantejar quina és la reflexió al voltant d'aquest procés participatiu, jo no en sé més. Per tant, assumint totes les crítiques, no en sé més.

3-TORN INTERVENCIONS CIUTADANS I CIUTADANES

Passaríem al torn d'intervencions de ciutadans i ciutadanes. Fem el mateix plantejament, des de baix cap a dalt.

Sra. Maite

Algunas preguntas muy concretas, porque soy nueva.

Sobre los canales de participación, todo el tiempo estamos hablando de cómo participar, de si se participa poco o mucho. Mi pregunta es: ¿ustedes tienen algún tipo de canal de participación previsto para que los vecinos nos podamos incorporar? Y cuáles. Quiero esta respuesta.

Dos. Esto no es una pregunta. Tan pronto se establezcan estos canales de participación, y si no será cosa nuestra hacerlos, yo particularmente quiero intervenir en las decisiones que se tomen respecto al mercado. Lo que se ha de hacer con los espacios libres del mercado. Puedo hacer propuestas ya, pero creo que no es el sitio. Ronda, mercado, avenida Mistral, lo que mal podríamos llamar espacios posiblemente verdes.

Otra pregunta. ¿El Ayuntamiento tiene edificios de propiedad municipal aquí en el barrio? ¿Podríamos saber cuáles son y cuántos metros tienen? Si hay algunos que estén en obras o vacíos, porque este está en uso. ¿No? ¿Nada vacío y en obras tampoco? De todas formas, me gustaría tener una lista de estos edificios, si es accesible.

Servicios públicos. Se ha hablado de educación y sanidad, no voy a insistir porque creo que ha quedado bastante bien reflejado que la falta de plazas de escuelas *bressol* es sangrante, a pesar del plan que hay de ampliación de plazas, 60-70. Para las 300 o más solicitudes que hay, es poco.

Quiero decir otro detalle que creo que es importante. Por razones propias lo he estado buscando, y no hay ni un instituto público que imparta la ESO, aquí en el barrio, fuera del barrio sí. Hay que cambiar de centro. La primaria la puedes hacerla...

Esto es lo que venía ahora. Entonces borrado.

Sigo con los servicios públicos. Por lo que pone en la entrada, esto es un centro cívico, y un poco más arriba, en la calle Borrell, hay el *centre esportiu municipal*. Quiero saber por qué hay que pagar los cursos aquí, ¿quién se hace cargo de la gestión de estos centros, de las programaciones, etcétera?

Otras cosas ya se han contestado. Yo también quería hablar sobre el uso de los espacios públicos para eventos, pero ya sé que es complicado. En todo caso, forma parte del canal participativo ver cómo se puede moderar entre los intereses de unos vecinos y los de otros para poder realizar estos eventos. Nada más.

Sra. Maite San Juan

Jo sempre vinc a veure què es cou pel barri, per informar-me, i avui venia amb una pregunta, el que passa és que ara m'han sorgit més coses.

Primer, voldria dir una cosa. Pep, sempre parles de l'horari, però a mi m'agrada aquest horari. Com a veïna que no tinc botiga, aquest horari m'agrada, i penso que la gent que té interès a venir, vindria. El que veiem, Pep, és que hi ha gent que ve i quan ha fet la seva actuació, se'n va, i a mi això em sembla molt malament, que hi hagi gent d'associacions que vingui, faci la seva crida i marxi. I em sap molt greu que la gent jove, que són molt *guais* i molt enrotllats, han perdut el meu suport perquè això de fer el numeret i marxar, no m'agrada. Aquí hi ha veïns de peu, jo no pertanyo a cap associació del barri, però això no vol dir que no m'impliqui. Aquesta noia parla de procés participatiu, i penso que tenim totes les oportunitats del món, si tu vols, et fas d'aquestes associacions i pots participar. Així, venint, escoltant.

El que vull dir és el següent. M'agrada l'horari, des que vinc aquí, fa uns tres anys, l'assistència ha augmentat. Aquesta vegada felicito qui sigui perquè han posat els cartells on calia.

Més coses positives. Visc al costat de l'antic edifici de l'ONCE i m'agrada l'obra. L'obra està en marxa. Fa un temps em vaig queixar perquè treballaven el dissabte, però com diem els veïns de l'escala, treballen dissabte però cal que acabin ràpid, i ho estan fent bé. Per una vegada penso que està bé que siguem positius i no ens queixem tant.

La pregunta que volia fer és molt simple. A la meva finca hi ha un pis turístic, i tots els veïns estem intentant no que marxi, perquè no marxarà, però que ens molesti al menys possible. El que passa és que de tant en tant hi ha molèsties. La pregunta que volia fer és a qui hem de trucar perquè a les 2 h del matí vingui algú a ajudar-nos. Una veïna va telefonar l'altre dia i la Guàrdia Urbana li va dir que no, que ells no eren, que era un altre número. I l'última cosa que vols a les 2 h o a les 5 h de la matinada és que et facin anar *de Herodes a Pilatos*. Els van dir «si és pis turístic, nosaltres no».

La meva veïna m'ha dit que ho preguntés, jo no vaig trucar. Ella va trucar al servei de Guàrdia Urbana i quan va dir que era un pis turístic, li va dir que no havia de trucar a la Guàrdia Urbana, que havia de trucar a un número especial. Volia que ho aclaríssiu.

La gent dels gossos. Jo m'estimo molt a tothom, jo no tinc gos, ni fills, ni cotxe. Sóc una veïna i ara diré el que a mi em preocupa. Jo no sé si hi ha registre de gossos.

Jo veig que vivim en una ciutat que és molt densa. Si tu vols viure a l'aire lliure i que el teu gos creixi sa, no visquis a Sant Antoni. Enteneu què vull dir? Jo respecto a tothom, la carta als Reis la podem fer, però tothom té unes limitacions. Si jo no vull sentir els meus veïns, no visc a l'Eixample. A mi m'agradaria molt viure a la Vila Olímpica i veure el mar des de casa, i no puc. I hi ha moltíssima gent que té gos i no n'hauria de tenir. Jo penso que d'espais per a gossos en sobren. Jo vull més espais per a la canalla, per exemple, i ningú els reivindica, us hi heu fixat? A mi els gossos em molesten, els peus dels fanals estan fastigosos perquè només fan que pixar-s'hi, i tot això es deteriora.

El que a mi em preocupa com a veïna és la brutícia, que ja ho vaig dir una vegada. El tram de davant de Calàbria, on viu el nostre president, és un fàstic cada matí, estic farta, està brutíssim. A mi em molesta això, em molesten els gossos que embruten, els grafitis. Abans has parlat de la degradació, a mi la degradació dels grafitis em molesta enormement, ja ho he dit altres vegades. Barcelona és un fàstic de grafitis, i no em digueu que no s'hi pot fer res perquè no m'ho crec. Es pot fer de tot, es pot sancionar. Expliqueu una mica més què feu amb els grafitis, amb el vandalisme de mobiliari urbà. Un cop ho vaig dir, que es destrossin les parades d'autobús, què està fent l'Ajuntament amb això. Perquè si més no, com vaig dir una vegada, no quedarem com a idiotes, perquè jo em sento idiota. Repeteixo, jo no tinc ni cotxe, ni fill, ni gos. Jo sóc una persona que va a treballar com milers, i volem un entorn digne, de sorolls, de brutícia, etcètera.

Una altra cosa. Sense ofendre ningú, els sorolls «pi, pi, pi, pi» dels semàfors per a invidents... l'altre dia vaig dir mig en broma que són invidents, no sords. Que algú reguli el volum, o si hi ha una regulació, perquè no cal que sigui tan alt. No sempre és així, no sé qui ho controla això, però hi ha vegades que és ofensiu a l'oïda.

Sr. Manel Pérez

Bona nit a tothom. Avui vinc com a veí del barri, simplement. Explicaré sis petits punts que afecten el dia a dia.

Primer punt. Jo he vingut perquè he vist un cartell a la meva escala que deia que es feia aquest acte. Ho trobo molt bé. Però en l'era moderna, crec que des del Districte s'hauria de fer una invitació a la gent del barri, correus electrònics, Twitter, que s'hagués posat en algun mitjà d'aquest tipus. Si algú no té la voluntat d'entrar a la pàgina web del Districte, no tens cap informació. Ho deixo aquí, com una idea per augmentar la participació. I que algú expliqui de què es parla aquí. Jo he anat a buscar la informació del consell anterior i és una acta de fa sis mesos. Poden haver passat moltes coses.

Tinc impresa l'última reunió i m'ha anat molt bé, però si del que parlem aquí demà, demà passat o d'aquí 15 dies la gent del barri no ho sap, queda una informació molt minsa.

Punt números dos, un prec. Si us plau, que els que netegen els contenidors procurin no fer-ho dissabte i diumenge de matinada. No sé si això es pot organitzar o no, però moltes vegades et trobes que el diumenge a les 6 h del matí estan netejant amb aigua els contenidors de davant de casa. Mala sort, ja ho sé, però això passa.

Un altre punt que no és tan maco. Crec que el Districte, l'Ajuntament, hauria de revisar les obres un cop estiguin fetes, i controlar que les obres estiguin ben fetes. Una cosa molt senzilla, les rajoles dels carrers, concretament de les voreres, les que fa 40 anys que hi són estan perfectes, les que han posat fa dos anys o sis mesos es mouen i ballen, no una, moltíssimes. Parlo del carrer Sepúlveda i del carrer Borrell. Totes les noves, les que s'han posat els últims 5, 8 o 10 anys, ballen i es mouen. Les que es van posar fa molts anys estan impecables.

També voldria fer un prec. S'han fet parades noves per als autobusos de l'aeroport. Abans l'autobús de l'aeroport passava per Aragó i plaça Espanya, i ara passa per Sepúlveda. Hi ha molta gent que agafa aquests autobusos, i tots porten maletes i això destrossa el mobiliari. No sé si això té alguna solució, però el problema existeix. I no són quatre, poden ser 200 persones en un dia.

Parlant dels autobusos, jo recomanaria, i a veure què es pot fer des de la Guàrdia Urbana, treure de la mentalitat dels conductors d'autobusos que el carrer Sepúlveda és l'autopista de Castelldefels. Surten d'Universitat i agafen Sepúlveda com si fos l'autopista. És espantós. Si per casualitat vas amb cotxe i busques aparcament a una velocitat de barri, es munta una gran *bronca*, i això és a diari.

Punt número cinc. Una cosa molt divertida. Hi ha forma de saber si el dissabte pago o no pago quan deixo el cotxe en una zona, si no vaig a mirar-ho? Carrer Urgell-Sepúlveda, a la banda dreta es paga el dissabte. Carrer Sepúlveda cantonada Borrell, el dissabte no es paga. I això no s'indica a cap lloc.

I hi ha un problema que em passa cada dia, i no és divertit, què he de fer amb el cotxe si vull recollir una persona que va amb cadira de rodes i hi ha un carril bici? Posar-lo al mig del carrer Urgell i obrir el capó i esperar, portar la iaia, posar-la al cotxe, o pujo a la vorera? Faci una cosa o una altra, quan passa un cotxe de la Guàrdia Urbana em fot *bronca*. I aquí ho deixo.

El Sr. Gerard Ardanuy respon

La primera és complexa, ha fet un seguit de preguntes. Pregunta de quina manera es pot estimular la participació i, per tant, de quina manera pots anar seguint o pots incorporar-te al dia a dia del seguiment del funcionament de la ciutat i del barri, entenc que anava una mica per aquí, més enllà d'aquestes sessions, que són molt espaiades en el temps. Són sessions informatives. Les decisions es prenen de moltes maneres. Moltes de les seves preguntes estan respostes en una sèrie de documents als quals, si vostè vol, pot accedir. El primer document clau al qual ha d'accedir vostè és el Reglament de funcionament del Districte, que és on es marquen les competències de funcionament del Districte de l'Eixample. S'indica qui és qui i qui fa què. És un document que es pot descarregar de la pàgina web, hi ha un apartat a la web que es diu «Documents estratègics» o «Documents clau» i allà trobarà aquest reglament. També hi ha un reglament específic de funcionament dels consells plenaris i de les audiències públiques, però crec que en el document de funcionament del Districte hi ha una memòria de funcionament del Districte que marca les competències, com està organitzat, la distribució dels diversos organismes operatius del Districte, de qui depèn Guàrdia Urbana, de qui depenen els serveis de manteniment i de neteja, de qui depenen els serveis a les persones, per exemple.

L'estructura de participació no només és la d'aquest consell, perquè si no seria altament insuficient, dos o tres cops l'any no seria acceptable. Cada tres mesos, aproximadament, hi ha una audiència pública de districte on qualsevol ciutadà de qualsevol dels barris del districte de l'Eixample pot venir, pot preguntar, pot demanar, pot qüestionar el que consideri. Tothom té de dos a quatre minuts de temps, rèplica, contrarèplica, pots treure informació, etcètera.

Més enllà d'això, tenim un seguit de dispositius al territori. Tenim un tècnic de barri. Tenim uns serveis tècnics a escala de districte. Normalment la figura del tècnic de barri pot ser una figura operativa, el pot trobar trucant al Districte i demanant pel tècnic de barri, o entrant a la pàgina web i visualitzant l'apartat de «qui és qui» el pot localitzar. Alhora, i és una cosa que crec que hem d'explicar molt i que va molt en la línia de la participació, tot i que no és municipal, tenim una col·laboració molt estreta amb el teixit veïnal a través de les associacions de veïns. Quan parlem de participació, no ens hem d'oblidar que hi ha molta gent que de forma voluntària dedica moltíssimes hores del seu temps a treballar a favor dels veïns, i no són regidors, ni consellers, ni tècnics municipals, són les associacions de veïns. A Sant Antoni tenim la sort de tenir una molt bona associació de veïns que té un local a peu de carrer, concretament a l'avinguda Mistral, i segurament és un altre bon mitjà de comunicació per saber què succeeix al barri. També és un bon canal, perquè amb l'Associació de Veïns tenim una relació directa, quotidiana, habitual, tant el tècnic de barri com l'equip del Districte, i és una bona manera de transmetre en doble direcció tots aquells neguits i totes aquelles preocupacions que hi pugui haver per part de la ciutadania. Crec que hem d'explicar més a la gent que s'ha d'implicar en les associacions de veïns. Aquest és un bon mecanisme.

Sobre els mecanismes de comunicació a través de la pàgina web, que normalment la gent menysté una mica, nosaltres fem un gran esforç per tenir la web actualitzada. És una web activa. Si avui hi entren, veuran que l'hem canviat per ajudar a distribuir de manera més eficient la informació i que sigui més operativa. És complex, el districte de l'Eixample té 270.000 habitants, i la interlocució directa la intentem fer a escala municipal. Cada regidor de l'Ajuntament de Barcelona té un apartat, i se'ns pot fer arribar un correu electrònic. Hom pot pensar que això va a una mena d'estructura administrativa molt complexa amb centenars de persones, no, això va al meu correu electrònic. Hi ha un lloc on diu «Gerard Ardanuy, regidor de l'Eixample. Envia-li un correu electrònic», i m'arriba a aquí, directe, no hi ha filtres. Per tant, des d'aquest punt de vista, intentem ser accessibles a la ciutadania, jo i el president del Consell de Districte, etcètera. És una altra via de comunicació, segurament totes elles no suficients.

L'audiència pública és un plantejament com el que podem estar fent aquí. Més que donar resposta a tot el que se'ns demana, intentem canalitzar-ho cap al lloc on es pugui donar una resposta efectiva. Jo no ho sé tot, sé molt poques coses, i més aviat intento captar la situació i intentar buscar la solució. Crec que el convenient és corregir el que es detecta en aquestes reunions per després donar-hi resposta efectiva, el que cal és que ho puguem solucionar.

Per tant, tenim aquests mecanismes, tant directes com indirectes, a través del teixit associatiu. A part, tenim mecanismes de comunicació més unidireccionals. Intentem reservar uns espais a la premsa per explicar coses, intentem fer avisos d'escala per diversos temes, no només per avisar d'aquest tipus d'audiències, sinó també per avisar de les obres, etcètera. Sempre referenciem alguna pàgina web, un lloc on es pugui complementar la informació, on es pugui comunicar i dir «no hi estic d'acord», o sí, o «m'agradaria tenir més detall sobre un determinat problema».

S'estudia, s'analitza, es dóna resposta efectiva a aquella demanda. Una persona pot demanar que vol un aeroport a l'avinguda Mistral. I nosaltres contestem: «Escolti, ho hem estudiat, ho hem analitzat i no és viable», o sí. Entén el que vull dir?

Hi ha moltes situacions al llarg del mandat, moltíssimes circumstàncies, en les quals l'Administració municipal corregeix les decisions preses. Jo sóc el primer a reconèixer que ens equivoquem molt, moltíssim, i he posat algun exemple, en aquesta sessió, d'errors que hem corregit, perquè no tenim la veritat absoluta, no la té ningú, ni vostè, ni jo, ni cap dels que estem aquí. La idea és aquesta, si l'Administració no té uns mínims canals de comunicació per percebre què està passant... Els polítics, a més, tenim altres mecanismes, tenim consellers municipals que estan molt amatents, els de l'oposició i els del Govern, a coses que no funcionen per ajudar a millorar-les, per exemple. No menystinguem la participació política, que està molt injuriada, però és molt important en el funcionament d'un barri i d'un districte. Per tant, diversos mecanismes.

Respecte al tema d'espais públic, educació, sanitat, escoles bressol, instituts públics. El sistema públic d'educació està regit per escoles de titularitat pública, que poden ser municipals o de la Generalitat, i escoles privades concertades amb l'Administració pública per oferir un servei de sostenibilitat pública. El sistema públic d'educació des de fa 50 anys està separat, amb les diverses lleis i canvis... Les escoles públiques no tenen una continuïtat en el seu centre des d'infantil fins a secundària, exceptuant tres casos a la ciutat de Barcelona, no existeix aquest model. El model és un altre, des de fa molts anys. I la concertada sí que ho té, molts dels centres tenen tota la continuïtat fins als 18 anys. El plantejament és un plantejament de distribució territorial i de disponibilitat d'espai públic. La concertada s'espavila com pot i com vol, és usuària del seu espai i el gestiona. La pública ha de gestionar l'espai públic. El que es va decidir fa molts anys és que les escoles d'infantil i primària se separaven dels instituts per una qüestió de gestió de l'espai. Dins un espai on hi ha una escola d'infantil i de primària, es desenvolupa el seu projecte, però sempre es complementa amb un institut públic. Totes les escoles públiques d'infantil i primària tenen instituts relacionats, totes. Tenen derivacions, tenen adscripcions. També hi ha una sèrie de protocols que fan que les direccions de l'escola i de l'institut es posin d'acord. Però en el mateix complex només hi ha tres instituts escola a la ciutat de Barcelona, on hi havia més disponibilitat d'espai, etc. En el sector públic el que ens preocupa no és que estiguin junts, sinó que hi hagi oferta, i que aquesta oferta sigui complementària, no sigui antagònica.

Tenim oferta pública. De fet, si no tinguéssim l'oferta concertada, tindríem un problema greu d'escolarització des de fa molts anys, això ha de quedar clar. Tu pots estar a favor o en contra de la concertada, jo em mantinc neutral, però sí que és cert que si depenguéssim estrictament de l'escola de titularitat pública, no tindríem prou oferta per atendre la demanda, i incorreríem en un greu problema, que és la manca d'escolarització pública. Aquest és un problema endèmic, i a Barcelona és endèmic, a diferència d'altres comarques de Catalunya, perquè tenim menys espai per construir escoles, per tant, ens trobem amb un limitant. Si parléssim de solars, parlàriem de molts pocs solars disponibles per tenir aquests equipaments. L'important que hem de demanar, i no és una qüestió de barri sinó de proximitat... Quan abans els president de l'Associació de Veïns parlava del nou institut que a partir del 15 de setembre es posarà en funcionament provisionalment en un solar, al costat de Germanetes, és un institut que donarà servei a l'Esquerra de l'Eixample i a Sant Antoni. L'Ernest Lluch també està a la frontera entre Sant Antoni i l'Esquerra de l'Eixample, i també dóna servei a molts

alumnes que provenen de l'escola pública del barri. És un sistema que intenta donar resposta, crec que forma efectiva, a l'escolarització pública. Qualsevol família que vulgui escolaritzar el seu fill en un centre públic, té una plaça pública, estrictament pública amb criteris de proximitat. Si és de Sant Antoni, no l'enviem a Baró de Viver. L'enviem a un lloc pròxim. Això és una cosa que pocs sistemes educatius han aconseguit. Barcelona ho ha aconseguit a base de molts anys de treball. És veritat que en algun cas l'escola no està al costat de casa, està a l'entorn. Intentem que aquesta oferta casi. Sóc el regidor d'Educació i veig com funciona la matriculació cada any. De 60.000 alumnes que entren a P3 cada any, aproximadament, tenim unes 60 assignacions d'ofici. A aquests 60 els hem d'ajudar, perquè són situacions molt complexes, però estem parlant d'això. No em vull estendre més, tot i que les preguntes són estimulants, per a mi són importants i val la pena explicar-ho.

Escoles bressol. És veritat, no hi ha suficients places. Les escoles bressol no són educació obligatòria, no són educació universal. A Barcelona tenim 8.000 places, i d'0 i 3 anys tenim uns 60.000-70.000 nens. No tots volen anar a una escola bressol, hi ha entre 10.000 i 15.000 nens les famílies dels quals no els volen portar a cap centre educatiu fins a l'etapa obligatòria, fins als 3 anys, i estan en el seu dret. Què passa amb la resta? Com que no és una franja d'educació obligatòria, no tenim l'obligatorietat d'ofertar places, però Barcelona té una xarxa de 97 escoles bressol que atenen 8.000 nens, amb uns estàndards de qualitat molt alts. Què passa? Que com que són escoles d'altíssima qualitat, la gent les demana molt, és cert. També és veritat que tenim una oferta privada, amb la qual nosaltres com a Ajuntament competim directament, hi competim amb un preu molt raonable, molt baix, i la privada s'ha de posar les piles perquè els nens hi són. Nosaltres no arribem a tots perquè ens falten solars, tornem al mateix. Els últims quatre anys hem fet 30 escoles bressol, en el mandat anterior, no em vull apropiat de res que no em pertoca, però hem posat en funcionament una trentena d'escoles bressol. Hem ajustat ràtios perquè és un servei molt demanat. En necessitaríem 15 més? Doncs no ho sé, perquè normalment una família que demana una escola bressol a Nou Barris, per posar un exemple d'un altre districte que no té res a veure amb el nostre, no té alternativa privada, per tant, té un problema greu. Hi ha una sèrie d'elements de pressió cap a l'Administració pública per donar-hi resposta.

En el nostre cas ens succeeix una cosa que té una certa peculiaritat. Hi ha gent que demana plaça, per tant, tenim moltes places sense atendre, però automàticament a les dues setmanes d'haver començat el curs, tenim baixes a les escoles i hi ha gent que hi renuncia, als 15 dies. «Li toca». «No, no m'interessa, ja el tinc col·locat a un altre lloc». És així. I la llista a l'Eixample va molt més ràpid que a Sant Martí, per exemple. Que ens falten places? Segur. Intentem corregir-ho? Doncs mirem a veure on tenim disponibilitat. Hi ha una obligatorietat moral, perquè creiem que hem de cobrir aquesta demanda, però no ens obliga res més que això. Per tant, intentem cobrir-ho quan tenim espais que ens permeten treballar en aquesta direcció.

Sobre els espais i equipaments. Vagi a la web municipal i a la llista d'equipaments públics. Són els edificis propietat de l'Ajuntament, tant oficines municipals com qualsevol dels equipaments públics que hi ha a la ciutat. L'Ajuntament és un gran propietari d'immobles, tots plens, a *tope*, amb servei públic. Les escoles d'infantil i primària de Barcelona són titularitat de l'Ajuntament. Totes les escoles públiques, no els instituts, són propietat de l'Ajuntament. Escoles bressol, edificis municipals, oficines, oficines de serveis socials, centres cívics, etcètera. Hi ha un llistat de tota la ciutat,

distribuït per barris, per districtes, etcètera, on podrà veure el catàleg d'equipaments i d'edificis municipals.

La participació en les places i la decisió de com i de quina manera. Crec que la manera més efectiva és fer-ho a través de l'Associació de Veïns. És la més efectiva, perquè podem establir uns espais de diàleg que poden ser els que decidim, el més amplis possibles, el més reduïts possibles, d'una manera o d'una altra. I això ho deixo a total disponibilitat del teixit associatiu. Potser és la manera més efectiva. Les associacions de veïns tenen massa crítica per comptar amb gent que pugui assessorar des de diferents vessants, i això ajuda a fer aquest *feedback* de manera més efectiva. Jo vaig a una reunió acompanyat de gent que m'aporta coneixement, i les associacions fan exactament el mateix, per tant, està bé que hi hagi aquesta complementarietat.

Hi ha una llista d'Equipaments municipals de la ciutat de Barcelona, surt tot. Poliesportius, camps de futbol...Els centres cívics i els equipaments de servei públic de la ciutat estan gestionats via concurs públic per entitats o empreses. Aquestes entitats o empreses guanyen un concurs mitjançant un plec de condicions tècniques que l'Ajuntament marca i de control de la seva activitat, i hi ha una sèrie de requisits que marquen la tipologia de preus que han d'aplicar i el tipus d'activitats que han de fer. D'entrada, aquesta seria la teoria i és el que apliquem a tota la xarxa de centres cívics del nostre districte i de la ciutat de Barcelona. Amb els equipaments esportius existeix una via de gestió delegada a una entitat o a una empresa, existeixen uns cànons que aquestes entitats abonen a l'Ajuntament, i també una coresponsabilitat a l'hora de desenvolupar l'activitat, que ha de tenir un vessant públic absolutament constatable. En aquest sentit, l'Ajuntament no té prou recursos humans per atendre aquests equipaments i gestionar-los directament, això ens faria perdre molta eficiència i el que volem és que siguin equipaments que ofereixin un servei públic eficient i ràpid.

L'informo que tenim una limitació des de fa tres anys per contractar personal. Qualsevol ajuntament de l'Estat espanyol, qualsevol administració de l'Estat espanyol, té una limitació de contractació per decret llei. Això provoca que només podem contractar funcionaris de serveis bàsics. I serveis bàsics són seguretat, Guàrdia Urbana, bombers i ensenyament, les escoles bressol no hi entren. La resta està prohibit, no podem. Tenim una Llei d'estabilitat pressupostària de l'Estat que ens obliga a no contractar ningú de manera directa.

La gestió indirecta és una gestió que també és pública i de control públic. En aquest sentit, pot estar tranquil·la que pel que fa a tots aquells serveis municipals que estan operats amb gestió indirecta, l'única diferència és que en lloc d'haver-hi un funcionari hi ha algú amb un contracte laboral que està fent la seva feina.

L'eficiència al final és una qüestió de la tipologia de contracte del professional que està prestant el servei. El funcionari és una persona que ha guanyat una oposició, està fent una feina i la fa molt bé. Un professional que té un contracte laboral, exactament el mateix. Per tant, nosaltres com a Ajuntament en els contractes públics marquem els preus dels salaris que han de guanyar els treballadors, marquem uns barems que són els nivells alts de la prestació dels convenis col·lectius que s'aplicarien a aquella feina. Per tant, pot estar tranquil·la. Els treballadors de les empreses que tenen serveis subcontractats per part de l'Ajuntament de Barcelona donen un servei públic amb garantia, exactament igual com el podria donar un treballador públic per oposició. Ho he constatat jo mateix amb les escoles bressol. Nosaltres hem avaluat les escoles

bressol, les hem avaluat amb molta més rigidesa que les nostres, que les directes, que les que gestionem amb funcionaris, i li garanteixo que el rendiment i la forma de treballar és absolutament la mateixa i, per tant, pot estar tranquil·la. Si no fos així, no ho faríem.

A la Sra. San Juan, respecte a les queixes de pisos turístics. El 092 hauria de poder ser la via. Si no, en parlem. L'Eixample té un protocol que fa que quan el 092 rep una trucada i és una queixa veïnal per un apartament turístic, s'activa un protocol directe i s'envia una patrulla per comprovar l'estat de situació d'aquell immoble. Quan la patrulla es desplaça a comprovar el pis, rep la informació de si aquell pis té llicència o no d'habitatge d'ús turístic. Si la té, inicia el *check list* d'allò que la norma marca que ha de complir aquell immoble. Si no la té, obrim un procés de comprovació de si realment és un apartament turístic il·legal. A partir de llavors, d'Administració pren les mesures que té per arribar, fins i tot, a sancions que poden arribar fins a 90.000 euros en el cas de vulneració greu de la normativa.

Si per qualsevol cosa en el pis en concret no hagués funcionat aquest procés, ja que estem aquí, després ens dius l'adreça i ho comprovem nosaltres directament.

Aquí el problema que tenim és que depèn de l'hora, depèn de la franja horària, depèn de la situació en què es produeix això, la patrulla arriba, però a vegades pot arribar quan la molèstia ha finalitzat.

Quan hi ha una situació d'aquestes, en el mateix moment que arriba a centraleta, al Districte hi ha un seguit de prioritzacions d'actuacions. A vegades, quan ho posen en relació amb un accident múltiple en un lloc on hi ha morts, prioritzen i envien...

El gestor del pis ha de tenir un telèfon 24 hores. Quan hi ha una queixa, se l'ha de trucar. Si aquest telèfon no està operatiu i no respon, se li pot arribar a obrir expedient, si es comprova aquesta situació, i pot arribar a revocar-se la llicència de l'immoble. Per tant, té l'obligatorietat de complir-ho. Al web del Districte trobaràs la relació de tot el que ha de complir un propietari d'un pis turístic per poder tenir la llicència i mantenir-la. Hi ha la documentació on diu els criteris que ha de complir. Si no compleix el de telèfon 24 hores i alguns elements més, se li pot retirar la llicència si es constaten aquests incompliments. Per tant, pot deixar de ser pis turístic automàticament.

És un procés administratiu que s'inicia i al final pot arribar a perdre la condició de llicència, que és una llicència municipal, i es pot retirar igual que se li ha donat.

Existeix un registre de gossos, ara n'obrirem un altre de gossos perillousos. A tots els gossos, des d'un cert any, ara no recordo quin, quan se'ls compra se'ls incorpora un xip. El propietari té l'obligatorietat d'incorporar un xip de localització i d'identificació d'aquest animal. Si en inspeccions de Guàrdia Urbana es detecta que no el té, el propietari serà sancionat, perquè té l'obligatorietat legal d'incorporar un xip de localització i identificació d'aquest animal. El registre any rere any es va completant, encara hi ha gent...

A l'Eixample hi ha 25.000 gossos per 270.000 habitants. 25.000 gossos registrats. Les races ja no les hi puc dir. No hi ha cap *tope*. Hi ha altres limitacions, hi ha limitacions d'animals que no es poden tenir a la ciutat, hi ha espècies protegides. Del meu fugaç pas per Medi Ambient, i no de l'Ajuntament, recordo que hi ha tot un seguit de

normativa internacional respecte al tema de la tinença d'animals. És molt complex. Però sí que és veritat que de mica en mica anem identificant tota aquesta massa d'animals de companyia. El propietari té identificat el seu animal i, per tant, és responsable del que faci aquest animal de companyia.

Respecte al tema dels grafits, tenim dues línies d'actuació. La primera línia d'actuació és que qualsevol grafit que hi hagi en una paret, via reclamació o denúncia, és esborrat o retirat de manera ràpida, intentem que sigui al més ràpidament possible. Després hi ha un tema que són les persianes dels comerços. I aquí tenim un acord amb les associacions de comerciants dels barris de l'Eixample, que ens diuen si hi ha alguna persiana pintada, i nosaltres procedim a la neteja. La paret és competència directa de l'Ajuntament i, per tant, ho fem. La persiana és responsabilitat del propietari del negoci.

En qualsevol cas, a vegades fem campanyes específiques en llocs on hi hagi un nivell de degradació molt alta. L'associació de comerciants també pot col·laborar i ajudar. Intentem corregir-ho. La localització dels infractors és molt complexa. Tenen tot el districte, els podem perseguir, però no els trobarem.

Crec que el canvi de xip pel que fa a aquest tema és treballar molt a la base, en intervencions en espai públic on gent que és grafitera, des del punt de vista de l'antisistema, per entendre'ns, i, per tant, és la seva reivindicació, puguin ajudar a millorar l'espai públic, moltes vegades també amb el seu grafit, que no sigui un atac, perquè ben realitzat es pot considerar art. Nosaltres hi estem d'acord i tenim algun projecte de ciutat que estimula el bon ús del grafit en espais on toca. Ja sé que això va contra la mentalitat del grafit, però de mica en mica ho anem treballant. Hi ha ciutats al món que ja ho estan fent. Nosaltres érem molt durs amb aquest tema, i considerem que de mica en mica hem d'anar generant espais on el grafit sigui possible i fer-ho amb uns certs criteris d'ordre, entenent que el món del grafit és un món molt antimodel i, per tant, de resposta crítica. En aquest sentit, també intentem donar resposta a aquest tema.

Mirarem el tema de la neteja del carrer Calàbria.

El tema dels semàfors dels invidents. De fet, ens han premiat i ens han felicitat per tenir aquest tipus de dispositius. Els activa automàticament la persona invident amb un dispositiu, per tant, només s'activa quan hi ha un invident en un radi determinat del semàfor. Són aquests semàfors de nova generació que tenen un sistema d'antenes i, per tant, generen connectivitat via Internet i permeten la identificació d'aquest element i la posada en funcionament dels sistemes acústics. Els sistemes acústics van regulats per normativa, no és que sonin poc o molt, sonen quan han de sonar, com ens marca la normativa. No hi ha un botó per apujar o abaixar el volum, sinó que és com ha de sonar, i no pot sonar ni més fluix ni més alt. Per una qüestió de seguretat es fa així. Quan els semàfors de la ciutat es van substituint, ja s'incorporen aquest tipus de dispositius. És la forma de donar aquesta garantia de seguretat als invidents, abans en parlàvem, per intentar que els creuaments siguin el més segurs possibles.

Sr. Pérez. La convocatòria la fem via cartelleria, però també via Twitter. És un tema força interessant. El Twitter del Districte crec que deu tenir uns 4.000 seguidors. És un bon mitjà de comunicació. Tot el que fem en l'àmbit de Districte, com convocatòries... el regidor no surt mai, bàsicament és un instrument de convocatòria, no un instrument de

comunicació política, és per informar els ciutadans. La pàgina web, que té actualització... 5.236, va una mica més avançat... La pàgina web intenta destacar sempre l'agenda d'activitats i també la vinculació a les actes i la documentació complementària. Entrar a la web és una manera de veure què passa al districte, intentem posar notícies actualitzades, intentem que tot el que passa als barris o el que fan les entitats es pugui visualitzar. I alhora, no sé on és ara, perquè la pàgina web nova no l'he vist, però hi ha una part on hi ha un seguit d'espais i es veu l'agenda de les activitats que hi ha, no només municipals sinó també de la resta d'entitats. I una altra manera d'accedir a la informació de l'activitat pública del districte és a través de les associacions de veïns, també és un punt d'informació i de trobada de l'activitat del districte i del barri.

Neteja de contenidors. Com tot el dispositiu de neteja, tant la neteja de contenidors, com la recollida, com la neteja de carrers s'unifica i va per zones i horaris, perquè, si no, no arribaríem i deixaríem zones sense netejar o sense atendre. Hem de procurar que no sempre sigui a la mateixa hora el mateix dia, tots els dies de la setmana a la mateixa hora, han d'anar-ho distribuïnt en horaris perquè no toqui a les 5 h del matí de cada dia tot l'any a la mateixa zona, perquè és un problema. Si després em diu exactament la zona i la intensitat de la molèstia, podem parlar amb la contracta de neteja per veure quina és la zonificació i veure si es pot matisar. Ho podem mirar.

Revisió d'obres. Totes les obres han de tenir revisió, i també és molt important que els veïns i els ciutadans que les han de patir i les han d'utilitzar després puguin tenir mecanismes per poder dir-nos si funciona o no funciona, o per corregir aquells elements de la via pública que no funcionen. Això ho dic perquè hi ha hagut veïns que pel carrer m'han felicitat per aquest tema. A l'hora de comunicar un problema al carrer, a la via pública, un forat, etcètera, si utilitzes el dispositiu o truques al telèfon 900 226 226, o directament al 010, o a través del web municipal... Hi ha una mena de formulari que si vostè diu el lloc i què passa... I em diuen, i m'agradaria contrastar-ho, que quan s'utilitza aquest sistema de queixes, la resposta és bastant ràpida. De fet, ens gastem força diners perquè sigui ràpida. Si no fos ràpida, vull saber-ho perquè prendríem mesures. Acostuma a tenir una bona acceptació per part del ciutadà que utilitza aquest mecanisme, perquè veu que en 72 hores es corregeix el problema. Crec que és una bona pràctica, si no fos així, ho hem de saber perquè hi aboquem molts esforços i diners —a part dels controls interns que fem— perquè aquests dispositius siguin fàcils, a través del mòbil o trucant, perquè de qualsevol manera puguis arribar a transmetre aquest problema perquè es pugui corregir. Això vol dir voreres, mobiliari urbà, grafitis, il·luminació que no funciona, algun acte de vandalisme, etcètera. Tot això ens va molt bé per corregir-ho amb rapidesa.

Parades de l'Aerobús. Les maletes de rodes molesten. No sé si destrossen el mobiliari, però segur que molesten. Abans ja ha sortit el tema de la velocitat al carrer Sepúlveda. Els autobusos tenen les seves parades, per tant, han de frenar i accelerar, però mirem-ho. Hi ha diverses queixes al voltant de la velocitat al carrer Sepúlveda, segurament és per la prioritització semafòrica. Sabeu que Barcelona està distribuïda per franges horàries amb sortides i entrades a la ciutat, hi ha prioritats de la semaforització al carrer València, al carrer Aragó, etcètera, el carrer Sepúlveda en deu ser un, per evacuar ràpidament la circulació de la ciutat. Segurament el control de velocitat en aquest espai l'hauríem de fer amb més cura, tenint en compte que és complementari a Gran Via. La Gran Via hauria de ser més ràpida que no pas Sepúlveda. Però ho mirem.

Aparcament damunt la vorera, carril bici, càrregues i descàrregues. Hi ha una norma no escrita, o escrita, no ho sé, de dos minuts de parada. «Estic descarregant del cotxe una persona...». Més enllà d'això...

Després hi ha la possibilitat d'utilitzar el xamfrà. Crec que aquests dos minuts de parada són acceptables per a tothom. Dos minuts són dos minuts, no 30. Segurament depèn de la via, si és una via amb un ús intensiu o si és una via més secundària, es pot ser més o menys lax. Segurament si és una via d'intensitat de trànsit, hi ha més possibilitat que hi hagi més presència de la Guàrdia Urbana, perquè vetllen per la millora de la circulació i, per tant, allà es pot produir el fet de dir: «Escolti, ràpid». Al carril bici no es pot estacionar i a la vorera tampoc, si no és un gual. Per tant, el xamfrà seria la via més efectiva perquè no sigui tan conflictiva aquesta càrrega i descarrega o aquesta pujada i baixada de persones amb dificultats de mobilitat.

El tiquet de les zones d'aparcament blaves, verdes, etcètera. La màquina de cada una de les zones indica l'horari, indica quins dies són de pagament i quins no. És veritat que Barcelona té diverses zones en què els dissabtes són gratuïtes i hi ha zones en què els dissabtes no són gratuïtes. Si són zones d'impacte comercial o turístic, canvia la prioritat. En aquest sentit, la màquina més pròxima a l'estacionament indica si aquella zona està exempta de pagament aquell dia o no, si és en època de vacances, en un dissabte, si en aquella zona es paga o no es paga. I a cada cap de carrer, a l'inici de cada carrer, hi ha la indicació de quin és l'horari i les jornades en les quals aquesta zona és de pagament. Al cap del carrer, on hi ha la senyalització de zona d'aparcament, hi ha un cartell quadrat que indica quin tipus d'horari d'estacionament, de pagament o lliure, té aquell tram de carrer.

No sé si m'he deixat alguna cosa. En tot cas, estic a la vostra disposició per al que vulgueu.

Doncs moltíssimes gràcies.

Finalitza la reunió a les 21.25h

EL REGIDOR DEL DISTRICTE

Il·lm. Sr. Gerard Ardanuy i Mata

EL SECRETARI DEL CONSELL DE BARRI

Sr. Oriol Crespo i Ramos